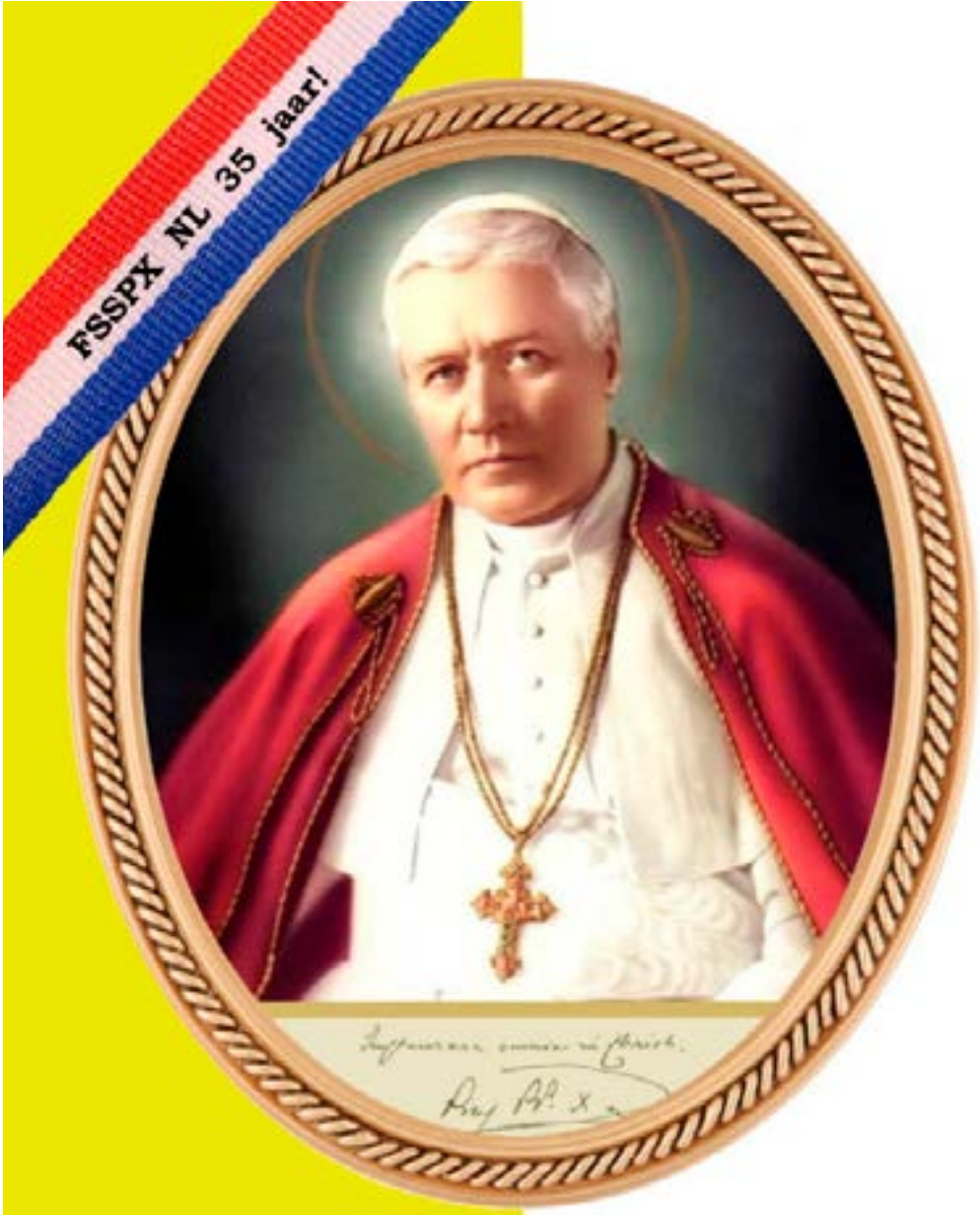

SEPTEMBER - OKTOBER 2019

Informatieblad

Laten wij er opgetogen over zijn en dankbaar voor het feit dat de Priesterbroederschap St. Pius X nu 35 jaar in Nederland werkzaam is! We zullen dit op 8 september a.s. vieren, tegelijk met het feest van onze patroon de H. Paus Pius X en tevens met het geboortefeest van ons aller Moeder Maria! Zij is het schitterend beeld van onze H. Moeder de Kerk! Zorgzaamheid siert beiden!

Mgr. Marcel Lefebvre, z.g., heeft de Priesterbroederschap in 1970 gesticht en vóór zijn dood in 1991 als echte, voorzichtige en goede herder van Gods Kerk haar genoeg levensgarantie voor de toekomst meegegeven, in weerwil van de toenmalige kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders, bezielde als hij was door de liefde voor God, voor Zijn Kerk, voor de zielen en het Koningschap van Onze Heer Jezus Christus over de harten en de maatschappij. Hij kende als missionaris de gunstige invloed van het H. Misoffer op de christelijke geest in de wereld. Zonder zijn inzet voor geloofsbehoud, de goddelijke Voorzienigheid niet te vergeten, zouden we wereldwijd gezien, we kunnen het gerust zeggen, niet meer aan het H. Misoffer van altijd kunnen deelnemen. Zouden we dan nu nog het katholiek geloof nog naar behoren belijden en leven volgens de katholieke moraal? Gelukkig hebben we zijn erfgoed mogen ontvangen! Hij wordt, gezien de ontwikkelingen in Kerk en maatschappij, voor ons steeds groter en belangrijker!

Toen de apostelen door de Hoge Raad in Jeruzalem ter verantwoording werden geroepen, omdat zij niet ophiielden Jezus te verkondigen, zei het door het volk geëerde raadslid Gamaliël tot de toenmalige geestelijke hoogwaardigheidsbekleders: “Bemoei u niet met deze lieden, en laat hen begaan. Want als dit plan of dit werk van mensen stamt, zal het mislukken. Maar komt het van God, dan kunt u het niet tegenhouden, of u komt in verzet tegen God”. *Hand. 5, 38 v.*

Er zijn jammer genoeg ook heel wat mensen die de Priesterbroederschap van op “veilige” afstand wel gadeslaan, maar menen haar te moeten beoordelen en zelfs veroordelen, dikwijls omdat men haar te veeleisend vindt. Maar wat heeft Mgr. Lefebvre ons anders geleerd en opgedragen te doen dan de R.K. Kerk de mensen altijd heeft voorgehouden? Om met de H. Paulus te spreken: Christus moet toch heersen in onze harten! Welke mooie vrede komt hieruit voort! *Gal. 3* En zonder voorbehoud. Hij heeft er het recht toe, en het betekent ons geluk. En wilde de H. Paus Pius X niet alles in Christus herstellen, opdat de wereld weer gezond werd! Dikwijls geven de mensen vergankelijke dingen de voorkeur boven de zegen van Christus, zelfs ook zondig vermaak. In *Mt. 8* krijgen we hiervan een mooi beeld, waarin de Geraséne, terwijl Jezus er heil sticht onder de mensen, vreselijke duivels uitdrijft, een kudde zwijnen verliezen, en Hem daarna toch “verzochten heen te gaan uit hun gebied”. Hij zou namelijk nog meer kunnen verlangen! *Mt. 10, 39*: “Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, en wie ter wille van Mij zijn leven verliest, zal het vinden”, doelt niet alleen op het martelaarschap, maar ook op het zijn vlees en ongeregelde hartstochten beperkingen opleggen ten gunste van ziel en zaligheid. Sportmensen leggen zich allerlei onthouding op, zegt Paulus, “zij doen het om een vergankelijke kroon te ontvangen, wij om een overgankelijke!” *1 Kor. 9, 25*

Pater Carlo de Beer

Ze hebben Hem onttroond

Hoofdstuk 26 Onderzoek en dialoog, dood van de missiegeest

Dat betekent, zoals we zullen zien, dat de maatschappij niet kan worden opgebouwd op de waarheid, op de waarheid die Jezus Christus is. Bij dat alles is het sleutelwoord het woord “onderzoek” of ook wel “orientatie, gerichtheid op de waarheid, beroep op de waarheid, waarheidsontwikkeling”. Het jargon van het concilie en van de tijd erna is rijk aan zulke woorden als beweging en “dynamiek”.

Het onderzoek

Het Tweede Vaticaans Concilie heeft het onderzoek inderdaad heilig verklaard in zijn verklaring over de godsdienstvrijheid:

“De waarheid moet gezocht worden op een wijze die eigen is aan de waardigheid van de menselijke persoon en aan haar natuur als gemeenschapswezen, d.w.z. *langs de weg van het vrije onderzoek ...*”.

Het concilie zet het onderzoek voorop, vóór onderwijs en opvoeding. Maar de werkelijkheid is anders: godsdienstige overtuigingen worden ingeprent door de opvoeding van de kinderen, en als ze eenmaal verworven zijn, wortel hebben geschoten in de geesten en vaste vorm hebben gekregen in de goddelijke eredienst, waarom dan nog zoeken? Boven-

Wij hebben gezien dat de geest van de liberale katholiek niet genoeg vertrouwen heeft in de waarheid. De conciliegeest verliest alle hoop om nog ooit de waarheid te bereiken. Zeker, de waarheid bestaat, maar men kan er alleen maar eindeloos naar zoeken.

dien is het “vrije onderzoek” maar heel zelden uitgelopen op de waarheid van godsdienst en filosofie. De grote Aristoteles is niet vrij van dwalingen; de filosofie van het vrije onderzoek loopt op Hegel uit ... En wat te denken van de bovennatuurlijke waarheden? Als de H. Paulus over de heidenen spreekt, zegt hij het volgende: “Hoe zullen ze horen, als er geen prediker is? En hoe zal men preken, als men niet gezond is?”¹ De Kerk moet niet de nadruk leggen op het onderzoek, maar op de noodzaak van de missie: “Ga en onderwijs alle volkeren”.² Dat is de enige opdracht die Onze Heer heeft gegeven. Hoeveel zielen kunnen zonder de hulp van het kerkelijk leergezag de waarheid vinden en aan de waarheid trouw blijven? Het vrije onderzoek staat volkomen buiten de werkelijkheid. Het is eigenlijk een radicaal naturalisme. En wat is in feite het verschil tussen een vrije onderzoeker en een vrijdenker?

De waarden van de andere godsdiensten

Het heeft het concilie behaagt de heilswaarde, of de waarde zonder meer van de andere godsdiensten te verheerlijken. Sprekend over de christelijke, niet katholieke godsdiensten leert Vaticanum II dat “die, ondanks de gebreken die ze volgens ons geloof hebben, helemaal niet zonder betekenis en gewicht zijn in het heilsmysterie”.³

Dat is ketterij! Het enige middel ter zaligheid is de katholieke Kerk. De H. Geest kan zich niet be-

dienen van de protestantse gemeenschappen, voor zover deze gescheiden zijn van de eenheid van het ware geloof. De H. Geest kan alleen maar rechtstreeks invloed uitoefenen op de zielen, of middelen gebruiken (bijv. het Doopsel) die op zichzelf geen teken van scheiding zijn. Men kan zijn zaligheid bereiken *in* het protestantisme, maar niet *door* het protestantisme. In de hemel zijn geen protestanten, daar zijn alleen maar katholieken. Ten opzichte van de niet-christelijke godsdiensten verklaart het concilie dit:

“De katholieke Kerk wijst niets af van alles wat er in die godsdiensten waar en heilig is. Ze heeft veel respect voor hun doen en laten, voor hun voorschriften en leerstellingen die, al verschillen ze in veel opzichten van wat zij zelf voor waar houdt en leert, toch een straaltje laten zien van de Waarheid die alle mensen verlicht”.⁴

Wat? Ik zou eerbied moeten hebben voor de polygamie en immoraliteit van de islam? Of voor de afgodendienst van het hindoeïsme? Zeker, er kunnen in die godsdiensten gezonde elementen voorkomen, uitingen van natuurlijke godsdienst, natuurlijke middelen die dienstig kunnen zijn voor de zaligheid. In die godsdiensten kunnen zelfs overblijfselen schuilen van de oorspronkelijke openbaring (God, de zondeval, een reddende macht), verborgen bovennatuurlijke waarden waarvan Gods genade zich zou kunnen bedienen om bij sommigen de vlam van het

ontluikende geloof aan te wakkeren. Maar geen van die waarden is het eigen bezit van die valse religies. Het eigen kenmerk van die religies is de afdwaling, ver van de waarheid, het ontbreken van het geloof, de afwezigheid van de genade, het bijgeloof, de afgoderij zelfs. Op zichzelf zijn die valse erediensten alleen maar ijdelheid en geestelijke verkommering, kunnen ze zelfs eerbewijzen aan de duivel zijn! De gezonde elementen die er misschien nog in te vinden zijn, behoren rechte tens tot de ene ware godsdienst, die van de katholieke Kerk. Zij alléén kan daardoor werkzaam zijn.

Godsdienstig syncretisme

Over de heilswaarden van andere godsdiensten praten is dus, ik herhaal het, ketterij! En zeggen dat men “hun doen en laten en hun leerstellingen respecteert”, is een taal gebruiken die aan de ware christenen aanstoot geeft. Ga onze katholieken in Afrika eens vertellen dat ze eerbied moeten hebben voor animistische rituelen! Als een christen erop betrapt werd dat hij aan zulke rituelen deelnam, werd hij van geloofsverzaking verdacht en mocht hij een jaar lang niet meer aan het missielevens deelnemen. En dan te denken dat Johannes Paulus II in Togo zo’n animistisch gebaar heeft gemaakt!⁵ In Madras is men op 5 februari 1986 in zijn tegenwoordigheid verschenen met een in de vorm van een kromstaf gevlochten suikerrietstengel, symbool van het *hindoe-offer aan de god van het vlees*. Daarna zijn er

bij de “aanbieding van de gaven” op het altaar kokosnoten gebracht, een typisch offer van het hindoeïsme aan zijn afgoden. En tenslotte heeft een vrouw Johannes Paulus II met de “heilige as” bestreken door met de hand over zijn voorhoofd te gaan.⁶ De echte katholieken in India hebben zich doodgeërgerd. Spreek die mensen, die elke dag op alle straat hoeken geconfronteerd worden met afgodentempels en mythologisch bijgeloof van boeddhisten en hindoes, alsjeblijft niet van “erkennen, handhaven en propageren van de geestelijke, morele en sociaal-culturele waarden die in die religies te vinden zijn!”⁷

Dat de Kerk van de eerste eeuwen heidense tempels kon veranderen in kerken, en heidense feestdagen in christelijke, kwam doordat

ze voorzichtigheidshalve niet met ruw geweld een einde wilde maken aan respectabele gebruiken. In haar wijsheid wist ze onderscheid te maken tussen de elementen van lofwaardige, natuurlijke vroomheid en de warboel van afgoderij waarvan ze de geest van de pasbekeerden pas had gezuiverd. In heel de missiegeschiedenis heeft de Kerk altijd gehandeld in een geest van begripvolle barmhartigheid. Is de Kerk niet juist “katholiek”, omdat ze in staat is de volkeren van alle tijden en rassen en streken in een sublieme eenheid van geloof te verenigen, zonder een eind te maken aan de verscheidenheid waar die volkeren terecht aanspraak op kunnen maken? Men kan zeggen dat tegenover alle godsdiensten het oordeel van het onderscheid sinds lang is geveld, en dat het niet meer opnieuw geveld hoeft te worden. Toch vergt Vaticanum II van ons een nieuw respect, een nieuw oordeel van het onderscheid, een nieuwe assimilatie en een nieuwe constructie, en op welke voorwaarden en met welke concrete toepassingen! Dat noemt men “inculturatie”. Neen, dat is niet de wijsheid van de Kerk! De geest van de Kerk heeft haar, kort voor het concilie onder paus Pius XII, in de liturgie goed gekozen woorden doen schrijven die voor onze tijd bestemd zijn. Lees het offertoriumgebed van de Pausmis, genomen uit de woorden die God tot de profeet Jeremias richtte⁸:

“Zie, Ik leg u Mijn woorden in de mond! Heden geef Ik u volmacht

over volken en koninkrijken: om uit te roeien en af te breken, om te verminken en te verwoesten, om op te bouwen en te planten!”

Ik voor mij heb nooit geprobeerd de hut van een animistisch priester in een kapel te veranderen. Als een tovenaars stierf (vaak vergiftigd), verbrandden wij zijn hut terstond, tot grote blijdschap van de kinderen! In de ogen van heel de traditie is het parool van Johannes Paulus II in *Redemptor hominis*:

“Nooit afbreken, maar de waarden overnemen en alles herbouwen”⁹, niets meer of minder dan de utopie van een kamertheoloog. Maar utopie of niet, het komt neer op uitdrukkelijke aansporing tot godsdienstig syncretisme.

De dialoog

De dialoog is geen ontdekking van het concilie, Paulus VI is er in *Eccliesiam suam*¹⁰ de geestelijke vader van: dialoog met de wereld, dialoog met de andere godsdiensten. Wel moet worden toegegeven dat het concilie de liberale tendens ervan heeft verzaagd. Luister maar:

“De waarheid moet gezocht worden (...) door (...) gedachtewisseling en dialoog, waardoor de mensen elkaar de gevonden of de naar hun mening gevonden waarheid medelen om zo elkaar te helpen bij het zoeken naar de waarheid”.¹¹

De gelovige zou dus, evenals de ongelovige, altijd op zoek moeten zijn! Toch heeft de H. Paulus die valse leraren “welke altijd maar door blijven leren en nooit tot de kennis der waarheid kunnen geraken”¹², uitdrukkelijk in het licht gesteld. Aan de andere kant zou de ongelovige aan de gelovige waarheidselementen kunnen verschaffen die hem ontbraken! Maar in zijn instructie van 20 december 1949 over de oecumene heeft het H. Officie die dwaling afgewezen. Sprekend over de terugkeer van de afgescheiden christenen tot de katholieke Kerk schreef het:

“Toch moet men vermijden om daarover zo te spreken dat zij gaan menen dat hun terugkeer tot de Kerk aan deze een essentieel element zal

toevoegen, dat er tot nu toe aan had ontbroken”.¹³

Door het contact met niet-katholieken kunnen wij menselijke ervaring opdoen, maar geen nieuwe geloofspunten! Bovendien heeft het concilie de houding van de Kerk ten opzichte van de andere godsdiensten, de niet-christelijke in het bijzonder, sterk veranderd. In een onderhoud (13 september 1975) met de secretaris van Mgr. Nestor Adam, toen bisschop van Sion, was die secretaris het met mij eens: ja, er is in de opvattingen van de Kerk over het missiewerk iets veranderd. Maar hij voegde eraan toe:

“Dat was ook nodig. “Bijvoorbeeld,” zei hij tegen mij, “nu kijkt men bij de niet-christenen of bij hen die van de Kerk zijn afgescheiden, naar het goede, het *positieve*. Men probeert in de waarden die zij bezitten de kiemen van hun zaligheid te onderscheiden”.

Zeker, iedere dwaling heeft ware, positieve kanten. Er bestaat geen dwaling voor honderd procent, zoals ook het absolute kwaad niet bestaat. Het kwade is de ontaarding van iets goeds, de dwaling is de ontaarding van de waarheid in een persoon die toch haar natuur, zekere aangeboren eigenschappen, zekere waarheden behoudt. Maar het is zeer gevaarlijk zich te baseren op het stukje restwaarheid dat in de dwaling nog overgebleven is. Wat zou u denken van een dokter die, bij een zieke geroepen, verklaart: “O, maar hij

heeft nog een beetje gezondheid, die zieke; het gaat er nog zo slecht niet mee!” Al wijst u de dokter ook op de ziekte (u ziet dat hij ziek is; hij moet verzorgd worden, anders gaat hij dood), hij zal u antwoorden: “O, eigenlijk gaat het niet zo slecht met hem. Trouwens, mijn methode is, niet te kijken naar de kwaal van mijn patiënten, dat is maar negatief, maar naar het restant aan gezondheid dat ze nog hebben”. Ik zeg: laat dan de zieken maar een natuurlijke dood sterven! Het resultaat is dat de niet-katholieken of niet-christenen, als men hun zegt: “alles wel beschouwd hebt u een oprecht geweten, u hebt de middelen om uw zaligheid te bereiken”, zullen gaan geloven dat ze niet ziek zijn. En hoe kan men hen dan nog bekeren?

Nu, dat is nooit de opvatting van de Kerk geweest. Integendeel, de ware missiegeest heeft er altijd toe aangespoord om de zieken zonder omwegen te wijzen op hun wonden. Zo kon men hun de geneesmiddelen toedienen die ze nodig hadden, en hen genezen. Met niet-christenen in contact treden zonder hun te zeggen dat ze de christelijke godsdienst nodig hebben en zich alleen maar kunnen redden door Onze Heer Jezus Christus, is onmenselijk wreed. Dat men een persoonlijk gesprek begint met een *captatio benevolentiae*, een woord van lof over wat er in hun godsdienst te waarderen is, kan heel terecht zijn. Maar wie die lof gaat opvijzelen tot iets dogmatisch, vervalt in dwaling en bedriegt de zielen! De “heilswaarden van de

andere godsdiensten”? Dat is ketterij! Wie zoiets tot grondslag van het missie-apostolaat maakt, wil de zielen in de dwaling vasthouden! Deze “dialog” is in de hoogste mate missievijandig. Onze Heer heeft Zijn Apostelen niet uitgezonden om van gedachten te gaan wisselen, maar om te prediken! Maar daar die geest van liberale dialoog er sinds het concilie bij priesters en missionarissen is ingestampt, is het te begrijpen dat de Kerk van het concilie de missie-ijver, de eigenlijke bedoeling van de Kerk, helemaal heeft verloren!

*
* *

Genoeg over vrij onderzoek en dialoog. Laten we nu eens gaan kijken naar het resultaat van al die ontdekkingen door het concilie: de godsdienstvrijheid. Wij zullen die achtereenvolgens beschouwen uit historisch, individueel en sociaal oogpunt.

1. Rom.10, 15.
2. Mt. 28,19.
3. Decreet over de oecumene, *Unitatis redintegratio*, nr. 3.
4. Verklaring over de niet-christelijke godsdiensten, *Nostra aetate*, nr. 2.
5. *Osservatore Romano*, 11 aug. 1985, blz. 5.
6. Het gaat niet om de *Tilac*, die door Johannes Paulus II op 2 febr. in New Delhi werd ontvangen (vgl. *Fedeliter*, nr 51, blz. 3) maar om de heilige as of *Vibhuti* (vgl. *Indian Express*, 6 febr. 1986).
7. Vaticanum II, *Nostra aetate*, nr. 2.
8. Jer. 1, 10
9. Blz. 76.
10. Wiltgen, aangehaald werk, blz. 147.
11. *Dignitatis humanae*, nr. 3.
12. 2 Tim. 3, 7.
13. Instructie *De Motione oecumenica*.

Hoofdstuk 27

Vaticanum II: In het licht van de traditie

“De godsdienstvrijheid (...) doet geen enkele afbreuk aan de traditionele katholieke leer ...”

“Naast deze godsdienstvrijheid wil het heilig concilie de leer ontwikkelen van de meest recente soevereine pausen over de onschendbare rechten van de mens ...” (*Dignitatis humanæ*, nr. 1)

Dat voorwoord, dat een geruststellende indruk wil maken, gaat onmid-

dellijk vooraf aan de *concilieverklaring over de vrijheid van godsdienst*. Die wordt daardoor voorgesteld als passend in het kader van de traditie. Maar wat is er van waar? De vraag dringt zich op, omdat, zoals we hebben gezien, de pausen van de 19^e eeuw onder de naam van vrijheid van geweten en erediens ten een godsdienstvrijheid hebben veroordeeld die sprekend lijkt op die van Vaticanum II.

I: Vaticanum II en Quanta Cura

Door Pius IX in Quanta Cura veroordeelde stellingen

(A) De maatschappij is het best geregeld, als aan het gezag niet het recht wordt toegekend om door wettelijke straffen hen die de katholieke godsdienst aantasten in te tomen, tenzij het handhaven van de openbare orde het vereist.

(B) De vrijheid van geweten en erediens ten is een algemeen menselijk recht.

(C) Dat in elke goed geordende maatschappij moet worden verkondigd en gearandeerd.

Door Vaticanum II in Dignitatis humanæ verkondigde stellingen

(A') Op godsdienstig gebied mag niemand (...) weer houden worden om in het privéleven of in het openbaar, alleen of met anderen, binnen passen de grenzen te handelen volgens zijn geweten.

(B') De persoon heeft recht op godsdienstvrijheid. Die vrijheid bestaat daarin dat (...) (zie verder A')

(C') Dat recht van de menselijke persoon op gods dienstvrijheid moet in de rechtsorde van de maatschappij zo erkend worden dat het een burgerlijk recht wordt.

De parallel is opvallend. Als we de teksten gaan onderzoeken¹ komen we tot de slotsom dat de leerstellingen elkaar tegenspreken. Pater Congar zelf geeft toe dat *Dignitatis humanæ* in strijd is met de *Syllabus* van Pius IX:

“Men kan niet ontkennen dat de verklaring van de godsdienstvrijheid door het Tweede Vaticaans Concilie feitelijk iets anders zegt dan de *Syllabus* van 1864, en zelfs bijna het tegengestelde van de stellingen 16, 17 en 19 van dat document”²

*
* *

Vaticanum II is feitelijk tegengesteld aan Pius IX, maar *niet formeel*. Dat beweren de verdedigers van de concilietekst. En ze verduidelijken, wat ik u trouwens al heb gezegd³: de veroordeling van de godsdienstvrijheid in de 19^e eeuw is een historische vergissing; de Pausen hebben haar wel veroordeeld, maar eigenlijk hebben ze het indifferentisme slechts willen veroordelen wat er toen toe dreef: “De mens is vrij om de godsdienst te belijden die hem bevalt, dus hij heeft recht op godsdienstvrijheid”. Anders gezegd: de pausen hebben te hard toegeslagen, blindelings, onkritisch, bang voor het dwingende liberalisme dat trouwens ook de tijdelijke macht van de Paus bedreigde. Pater Congar

is het met die verklaring eens en citeert zijn bronnen:

“Pater John Courtney Murray, die tot het puikje van de intellectuele en religieuze elite behoorde, heeft aangevoerd dat deze verklaring (van het concilie over de godsdienstvrijheid), ofschoon feitelijk het tegengestelde van de *Syllabus* – die is van 1864 en, wat Roger Aubert heeft bewezen, ontstaan door nauwkeurig bekende historische omstandigheden – het gevolg was van een steeds fellere strijd die de Pausen tegen Jakobinisme (vrijheidsdweperij) en totalitaire stromingen hadden moeten voeren voor de waardigheid en de vrijheid van de naar Gods beeld geschapen menselijke persoon”.⁴

Integendeel! Wij hebben gezien dat Roger Aubert en John Courtney Murray zelf het slachtoffer zijn van historistische vooroordelen, die hen ten onrechte de leer van de pausen van de 19^e eeuw⁵ doen relativiseren. De werkelijkheid is dat die pausen de godsdienstvrijheid op zichzelf hebben veroordeeld als een absurde, goddeloze vrijheid die de volkeren onverschillig maakt. De veroordeling blijft en drukt door het gewone, constante leergezag van de Kerk (in *Quanta Cura* zelfs door het buitengewone) zwaar op de verklaring van het concilie.

2: De godsdienstvrijheid, een grondrecht?

Ligt de godsdienstvrijheid, zoals pater Congar hierboven, en *Dignitatis*

Humanae in zijn inleiding, verzeke- ren, in de lijn van de *fundamentele*

rechten van de menselijke persoon, gedefinieerd door de laatste pausen tegenover het Jakobinisme en de totalitaire stromingen van de 20^e eeuw?⁶ Laten we eerst een paar verklaringen lezen over het “fundamentele recht op de godsverering”:

“De mens bezit als persoon rechten die hij van God heeft gekregen en die, wat de gemeenschap betreft, buiten bereik moeten blijven van iedereen die ze zou willen ontkennen, opheffen of veronachtzamen.”⁷

“(…) De gelovige heeft een onvervreemdbaar recht om zijn geloof te belijden en te beleven zoals het hoort. Wetten die het belijden en beleven van dat geloof moeilijk maken, zijn in strijd met het natuurrecht.”⁸

“De eerbied voor de fundamentele rechten van de persoon en het praktisch uitoefenen van die rechten moeten bevorderd worden, namelijk het recht om het lichamelijk, verstandelijk en zedelijk leven in stand te houden en te ontwikkelen, in het bijzonder het *recht op godsdienstige vorming en opvoeding, het recht op de goddelijke eredienst in het privéleven en in het openbaar* met inbegrip van de liefdadigheid op godsdienstige grondslag ...”⁹

Objectief gezien kan met die “goddelijke eredienst” niets anders bedoeld worden dan de ware eredienst aan de ware God, want als men spreekt van *objectief recht* (en over het concreet voorwerp van dat recht: de een of andere eredienst), kan het alleen maar

gaan om iets dat waar is en zedelijk goed:

“Wat niet aan de waarheid van de zedenwet beantwoordt,” leert Pius XII, “heeft objectief gezien geen recht op bestaan en mag dus ook niet worden verkondigd of in de daad worden omgezet.”¹⁰

Dat is trouwens de evidente betekenis van de tekst van Pius XI: “gelovigen” en “geloof” slaan op de aanhan-

1964: Mgr. Lefebvre met de Ierse President de Valera. “Deze leider van een katholieke staat diende herhaaldelijk de H. Mis bij mij.”

gers van de ware godsdienst, in dit geval op de Duitse katholieken die door het nazisme werden vervolgd.

Maar hadden en hebben totalitaire en atheïstische stelsels het eigenlijk ooit op iets anders gemunt dan op de grondslag zelf van alle recht op godsdienstig leven? De antigodsdienstige actie van het Sovjet-communisme is er op uit om elke vorm van godsdienst: katholiek, orthodox of islamitisch, belachelijk te maken en uit de weg te ruimen. Wat ze willen afschaffen is het in het subject gewortelde recht dat beantwoordt aan de plicht om God te eren, om het even hoe dat in de een of andere godsdienst verwezenlijkt wordt, de katholieke, de orthodoxe ... Zo'n recht heet *subjectief recht*, omdat het betrekking heeft op het subject en niet op het object. Ik heb bijv. het subjectieve recht om God te eren, maar daar volgt niet uit dat ik het *subjectieve* recht heb om de boeddhistische eredienst te beoefenen.

In het licht van dat klassieke en essentiële verschil zult u wel begrijpen dat de pausen van deze eeuw, vooral Pius XII, juist tegenover het agressieve atheïsme het subjectieve recht op de godsdienst als volstrekt fundamenteel hebben opgeëist. Die betekenis moet dus worden toegekend aan de uitdrukking “fundamenteel recht op de godsdienst”. Dat heeft die pausen overigens niet belet om, als het nodig was, uitdrukkelijk en

concreet het subjectief én het objectief recht van de katholieke “zielen”¹¹ op te eisen.

*
* *

Maar Vaticanum II ziet het heel anders. Het concilie, dat zal ik u laten zien, heeft bepaald dat elk mens niet alleen een subjectief, maar ook een objectief recht op godsdienstvrijheid heeft, een heel concreet recht van ieder mens om ongemoeid te worden gelaten bij het beoefenen van zijn godsdienst, welke het ook is. Neen! De godsdienstvrijheid van Vaticanum II staat lijnrecht tegenover de door Pius XI en Pius XII gedefinieerde fundamentele rechten.

1. Vgl Michel Martin, *Courrier de Rome* nr. 157 en het speciale nummer van nov. 1985; abbé Bernard Lucien, bijvoegsel bij de tegenstelling tussen Vaticanum II en encycliek *Quanta Cura* in *Lettre à quelques évêques*, Société Saint Thomas d' Aquin, Parijs 1983..
2. Yves Congar O.P., aangehaald door abbé Georges de Nantes CRC nr. 113, blz. 3. Wat de *Syllabus* betreft, zie hoofdstuk 10. Kardinaal Ratzinger ziet in de concilietekst *Gaudium et Spes* een “contra-Syllabus”, “in zover het een poging is om de Kerk officieel te verzoenen met de wereld zoals die zich sinds 1789 heeft ontwikkeld” sedert de Rechten van de Mens (*Les principes de la théologie catholique*, Téqui, 1985, blz. 427).
3. Hoofdstuk 10.
4. Yves Congar, *Documentation catholique* nr. 1704, 789
5. Vgl. hoofdstuk 10.
6. Vgl. Philippe-Ignace André Vincent O.P., *La liberté religieuse, droit fondamental*, Téqui, 1976; *Mgr. Lefebvre et le Saint-Office in Itinéraires* nr. 233, blz. 68–81.
7. PIN 677
8. Pius XI, encycliek *Mit brennender Sorge* van 14 maart 1937, DC 837-838, blz. 915.
9. Pius XII, radioboodschap, 24 dec. 1942.
10. Pius XII, toespraak *Ci riesce* tot juristen, 6 dec. 1953, PIN 3041.
11. Pius XI, encycliek *Non abbiamo*, 29 juni 1931.

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Goedertieren Maagd, bid voor ons.

Goedertieren Maagd

De goedertierenheid, een vrucht van de liefde, is een gesteltenis van de ziel, waardoor iemand, als door een inwendige kracht, wordt gedreven om aan anderen goed te doen. De bronnen waaruit zij opwelt zijn: de zachtmoedigheid, de goedhartigheid, de welwillendheid. Het is een van de heerlijkste eigenschappen van de goedertierenheid, dat zij zich met een zekere voorliefde de geringen,

de armen, de zwakken, de lijdenden, met één woord allen die de wereld uitstoot, aantrekt; en ontmoet zij een beklagenswaardige, dan gaat zij er geheel in op om hem hulp te verlenen, te troosten, te sterken, op te beuren, m.a.w. om rondom zich blijheid en geluk te verspreiden.

Wat een troost is het dan ook niet voor ons, zwervers in dit dal van tranen, de innige overtuiging te mogen koesteren, dat wij in de hemel een Moeder bezitten die de goedertierenheid zelf is! Wat toch zou het ons baten dat Maria een machtige invloed uitoefent op het Hart van God, ja zelfs, dat zij door haar voorspraak bij de Allerhoogste almachtig is, als wij er niet diep van doordrongen waren, dat zij door haar goedertierenheid gedreven, haar macht tot onze gunst wil aanwenden. Hoeveel rijken in de wereld, die met hun rijkdommen, als het ware geen raad weten, zijn toch tegenover de armen koud en hardvochtig. Hun macht, ofschoon zij groot is, is voor de behoeftige klasse geen zegen; zij is eerder een

ramp, want zij roept in het hart van de armen de wrok en de verbittering wakker. Zo waar is het, dat slechts de goedertierenheid de schatten in weldaden kan omtoveren.

Is Maria inderdaad de goedertieren Moeder van de mensen?

Die vraag te durven stellen, zou reeds voor de Hemelkoningin een belediging zijn. Of heeft Maria niet in overvloed bewijzen van goedertierenheid gegeven? Wie heeft ooit uit liefde voor ons zo ontzettend geleden als zij? En in het lijden vooral vindt men een bewijs van goedertierenheid en liefde.

Inderdaad, door een enkele verzuchting of gebed, had Jezus ons voor de eeuwigheid kunnen redden, want om de vereniging van de menselijke natuur met de goddelijke, hadden alle daden van de Godmens een oneindige waarde. Daarom was Zijn lijden en dood niet verdienstlijker dan Zijn kortste bede; maar had de Zaligmaker ons op dié wijze verlost, had dan Zijn liefde zo schitterend uitgeblonken, als na Zijn pijnlijke marteldood aan het kruis? Het lijden is het sterkste bewijs van de liefde en daarom werd in de goddelijke raadsbesluiten bepaald, dat Jezus door Zijn lijden en dood onze slavenboeien zou verbreken. In het uur waarin Hij de geest gaf, werd Hij daarom de Vader van onze zielen, en Maria, de Medeverlosseres van de wereld, werd op dat ogenblik de Moeder van onze zielen. En hoe zou zij, onze hemelse Moeder, ons niet beminnen, hoe zou zij ons niet alle goed willen bewijzen?

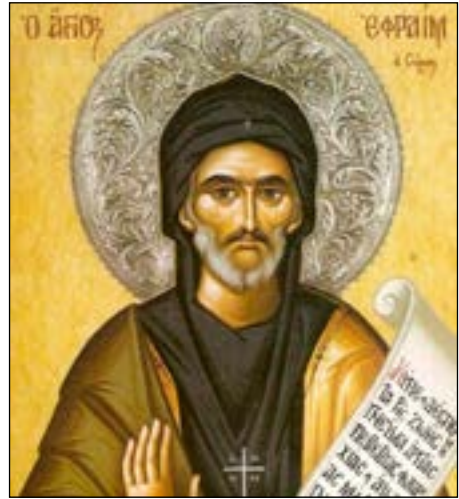
Is er wel ooit één rechtgeaarde moeder gevonden, die niet alles overhad voor haar kinderen? Voor geen gevaar, al was de dood er mee gemeoid, zou zij terugschrikken, als het er op aan kwam, haar kinderen te helpen of gelukkig te maken; en hoe groter offers een moeder voor haar kinderen heeft gebracht, des te inniger liefde zal zij voor hen voelen. Dit zou waar zijn voor een aardse moeder en het zou niet gelden voor onze hemelse Moeder? ... Neen, geen aardse moeder heeft ons ooit bemind als Maria, omdat geen aardse moeder zich zo heldhaftig voor haar kroost heeft opgeofferd, zoals Maria dat voor haar kinderen deed. Maar wat moet haar hart dan van een wonderbare goedertierenheid kloppen!

Daarom mag de H. Bernardus zijn ziel gerust in deze heerlijke

H. Bernardus

ontboezeming over Maria's goedertierenheid uitstorten: "Wie dan, o gezegende Maagd, zou uw goedertierenheid kunnen meten? Haar hoogte reikt van de aarde tot de hemel, waar gij over onze zaligheid waakt; haar diepte daalt van de hemel tot op aarde, ja zelfs tot in de afgronden van de hel, omdat gij de helse machten in toom houdt, en hun de zielen ontrukkt, waarop zij reeds aanspraak durfden maken. De lengte en breedte van die goedertierenheid gaat van het ene uiteinde van de wereld tot het andere, omdat gij overal de weldaden van uw liefde uitstort". "Stel toch uw vrouwen op haar, zegt de H. Alfonsus, en roept haar aan in alle noodwendigheden, want zij is zo goed en zo teder als de beste van de moeders". De H. Anselmus durft zelfs deze woorden uiten: "Dat hij ophoudt u te loven, o Maria, dat hij zelfs uw naam niet meer uitspreekt, hij die kan getuigen, dat hij u ooit vruchteloos heeft aangeropen". En de H. Bernardus beweert hetzelfde in het overschone gebed, dat voortdurend op de lippen van alle gelovigen zweeft: "Gedenk, o goedertierenste Maagd, dat het nooit gehoord is, dat iemand die tot u zijn toevlucht nam, uw bijstand verzocht, uw voorspraak inriep, door u verlaten werd". "Maria is zo goed," verklaart op zijn beurt de H. Bonaventura, "dat zij zich beledigd acht, als men haar niets vraagt", en de H. Efreem bevestigt dezelfde waarheid, wanneer hij schrijft: "Ja, o Maagd en Moeder Gods, gij zijt de voorspreekster van de zondaren en van hen die verlaten zijn, gij zijt de veilige haven voor de schipbreu-

H. Efreem

kelingen, de troosteres van allen, de Moeder van de wezen, de vrijkoopster van de gevangenen, de blijdschap van de zieken, de zaligheid van alle mensen!"

Maar waarom al deze getuigenissen uit vroegere eeuwen aangehaald? Of kan eenieder zich niet persoonlijk van Maria's goedertierenheid overtuigen? Begeef u slechts naar een van de heiligdommen van de gezegende Moeder van God; beschouwt daar die ontelbare ex voto's, lees die kreten van dankbaarheid, die voor eeuwig in het marmer zijn gegrift en zo luid van Maria's goedertierenheid getuigen. Zou er dan nog wel iemand aan kunnen twijfelen, dat nooit een moederhart zo warm voor haar kinderen klopte als het hart van Maria?

En toch vangt men niet zelden uit de mond van Mariavereerders de klacht op: wat baat mij het bidden tot de

Moeder van de Heer? Zij schijnt niet te luisteren naar mijn smekingen!

Geen doeltreffender middel om die klachten aanstonds te doen verstommen dan de klagers te herinneren aan het woord van de H. Augustinus: *petunt mali, petunt male, petunt mala*, zij die bidden en niet verhoord worden, verkeren in een slechte zielstoestand, ofwel zij bidden slecht, ofwel zij vragen om dingen, die noodlottig voor hen zijn.

Is het niet waar, dat heel wat katholieken aan de voeten van Maria's beeltenis neerknielen om een gunst te vragen, terwijl hun geweten met doodzonde is beladen? Waren zij tenminste vast besloten om met de zonde te breken, maar daar denken ze zelfs niet aan, en toch zouden zij verhooring willen vinden, terwijl zij doen als vijanden van Jezus en Maria!

Zou een rijke niet menen met een krankzinnige te doen te hebben, wanneer iemand aan zijn huis zou aankloppen om een gunst te vragen, en te voren zou verklaren: ik ben uw vijand en van verzoening wil ik niet weten! Als de rijke nu zulk een mens met lege handen zou wegsturen, zou iedereen zijn handelwijze zeker goedkeuren. En God en Zijn heiligen zouden zo niet mogen handelen?

Anderen zijn er, die, wanneer zij bidden, dit op een slordige, slechte wijze doen. Bij hun bidden is er van eerbied of aandacht geen sprake. Zij kijken onder het gebed maar rond en houden zich bezig met alles en iedereen, behalve met het gebed en met de persoon, die ze door hun bidden gunstig willen stemmen.

Wat nu te denken van een bedelaar, die bij een deftige woning aanbelt, en wanneer de deur geopend wordt, enige onverstaanbare woorden brabbelt, naar alle kanten omkijkt en zelfs de persoon, die hij gunstig wil stemmen, geen enkele blik gunt? Zal de rijke heer of dame zich geneigd voelen, om die bedelaar te helpen? Volstrekt niet! Men zal de deur voor zijn neus dichtdoen, denkende met een krankzinnige te doen te hebben. Welnu bidden is bedelen; wanneer wij het kruisteken maken, dan is het of wij aan de poort van de hemel belten, en wanneer O. L. Vrouw in eigen persoon in de open poort verschijnt en ons met alles bezig ziet, behalve met onze bede en met haar, is het dan wonder dat ook zij de poort voor onze ogen sluit en zich om ons niet bekommert?

Doch er zijn ook Mariakinderen, die hun hemelse Moeder dingen vragen, die beslist slecht voor hen zijn. Ze zijn als kinderen, die naar alles grijpen wat blinkt. Nauwelijks zien de kleinen een mes, dat op tafel ligt, of zij willen het hebben, en, is het in hun handjes, ze brengen het naar hun mond, op gevaar zich te verwonden. Mag een moeder dan haar kind maar laten begaan? Neen, zij moet het mes afnemen en wegleggen, zodat de kleine er niet meer bij kan. En als het kind dan begint te huilen en te schreeuwen om toch het mes te hebben, mag de moeder dan toegeven? Niemand zal het beweren.

Welnu, ook wij, grote mensen gedragen ons vaak tegenover de goede God als kleine kinderen, die alles

Lourdes

vragen wat schittert, terwijl wij in onze kortzichtigheid nauwelijks vermoeden, dat die schitterende aardse dingen voor onze ziel en zaligheid noodlottig kunnen zijn. Of zijn niet de stoffelijke dingen als gezondheid, tijdelijke voorspoed, succes in ondernemingen, de gewone voorwerpen van onze gebeden? Zeker, die aardse dingen mogen wij gerust en moeten wij zelfs de goede God aanbevelen, want wie zou de aardse goederen onvoorwaardelijk als slecht durven veroordelen? Die goederen immers zijn ook weldaden, die wij uit Gods handen ontvangen. ... Maar toch moeten wij voor stoffelijke dingen op onze hoede zijn, omdat wij door onze hartstochten gedreven, er ons dikwijls op ongeregelde wijze aan hechten, en zo kunnen zij noodlot-

tig worden voor de ziel, ja zelfs de eeuwige zaligheid in gevaar brengen. Daarentegen kunnen tijdelijke beproevingen bronnen worden van ware deugd en van eeuwig geluk in de hemel. Hebben niet velen hun zaligheid aan een ziekte of aan een wankelende gezondheid te danken? Lazarus werd een uitverkorene, omdat hij zo geduldig de armoede en haar gevolgen had gedragen. Had hij in weelde en in overvloed geleefd, zoals de rijke vrek, dan was hij wellicht zoals deze verloren gegaan.

Wat wonder dan dat Maria, als zij vrezen moet dat wij van de tijdelijke goederen een verkeerd gebruik zouden maken, ze ons weigert, hoe vurig wij er haar ook om bidden? Zou zij nog wel een moeder mogen heten, zo zij ons noodlottige dingen schonk?

Maar is ons gebed dan niet nutteloos? Zeker niet, want ieder gebed, goed verricht, brengt ons altijd nader bij de goede God, en daardoor zelf zullen wij betere christenen worden. En al zou het gebed geen andere vrucht afwerpen, dan reeds hadden wij redenen in overvloed, om God voor de gave van het gebed te bedanken. Te Lourdes komen zoveel zieken hun genezing afsmecken en gemiddeld wordt slechts één op duizend verhoord, terwijl de anderen met hun kwalen naar huis terugkeren; en toch, al wie met de zieke bedevaarders van Lourdes in aanraking kwam, heeft mogen vaststellen, dat ook zij, die in het genadeoord geen genezing verkregen, met een tevreden hart de gezegende grot verlieten. Waarom? Omdat zij goed hebben gebeden en het gebed hen met oprecht christelijke gevoelens heeft bezielde.

Als Maria nu zulk een goede Moeder is, moeten wij dan ook niet tot haar gaan, en nog wel met het grootste vertrouwen? Wat is voor een kind, in het uur van nood en gevaar, natuurlijker, dan tot zijn moeder te snellen en zich in haar armen te werpen? Let slechts op de kleinen en u zult ontdekken hoe zij bij het minste gevaar, onmiddellijk en als instinctmatig om moeder roepen.

In de sombere oktoberdagen van 1914, toen onze dapperen te Waelhem de vesting van Antwerpen met heldenmoed en doodsverachting verdedigden, werden de arme gekwets-

ten onophoudelijk binnen de muren van de beangstigde stad gebracht. Op zekere avond bracht men een jongeling, zwaar gewond, naar een hospitaal in de Durlletstraat. Onmiddellijk moest operatief ingegrepen worden. Toen de operatie ten einde was, werd de arme gekwetste naar de zaal vervoerd, waar de overige gewonden lagen. Een brandende koorts deed de ongelukkige lijder ijlen. En hoe treffend en aandoenlijk was het, hem in de stilte van de nacht steeds luider en luider te horen herhalen: “Moeder, ik heb dorst! Moeder, ik heb dorst!” Hij wist natuurlijk niet wat hij zei, maar het hart dat sprak te midden van de ijlkoorts, verzekerde hem, dat als hem iemand zou helpen, het zeker zijn moeder zou zijn.

Gebed: “Wees gegroet, Koningin, Moeder van Barmhartigheid, ons leven, onze zoetheid, onze hoop, wees gegroet. Tot u roepen wij, ballingen, kinderen van Eva; tot u smeken wij, zuchtend en wenend in dit dal van tranen. Welaan dan onze Voorspreekster, sla op ons uw barmhartige ogen, en toon ons na deze ballingschap Jezus, de gezegende Vrucht van uw schoot. O goedertieren, o liefdevolle, o zoete Maagd Maria”. (*Salve Regina*)

Oefening: Wanneer wij de Moeder van de Heer om de een of andere gunst smeken, ons dan gewoon maken er steeds bij te voegen: “als het mij zalig is”.

.... wordt vervolgd ...

M.I. Nieuwsbrief

Mededelingen

Een hulpmiddel voor
ons apostolaat

Zoals we reeds schreven in het praktisch puntje over onze toewijding aan Maria in het Informatieblad van juli-augustus 2019 is het apostolaat een bovennatuurlijk werk, een werk van genade waarvoor men niet absoluut over uitstaande redenaarskunst hoeft te beschikken; men is het middel. Nochtans is het goed om over enige (basis)kennis te beschikken om antwoord te geven op de meest voorkomende opwerpingen. Pater K. Huysegems heeft onlangs gepreekt over de apologetica en de verklaring en oorsprong van de zichtbare wereld. Deze preek kunt u desgewenst bij hem opvragen. Dan maakte de pater tevens melding van een link die het bekijken waard is en ons helpt bij het M.I.-apostolaat en die we eventueel ook door kunnen sturen aan mensen met vragen. Het betreft een documentaire over de schepping waarbij onder meer commentaar wordt gegeven door diverse wetenschappelijke deskundigen. Het adres van deze link luidt als volgt: <https://youtu.be/JzMBcamHINS>: God of Wonders met Nederlandstalige ondertiteling.

Een mini-retraite voor
M.I.-Ridders

In Antwerpen wordt op 16 november a.s. in de priorij aan de Hemelstraat een retraite van één dag georganiseerd, speciaal voor M.I.-leden en voor degenen die toe willen treden. De retraite vangt aan vroeg op de zaterdagochtend 7.30 uur, zodat men de gehele zaterdag tot zijn beschikking heeft om zich toe te leggen op gebed en de geestelijke instructies bij te wonen onder leiding van onze hemelse Koningin en Moeder. Zaterdag laat op de middag 17.15 uur loopt de retraite af. Als men interesse heeft, en voor nadere details kan men zich aanmelden bij Pater J. Verlinden te Antwerpen.

Herinnering betreffende
de H. Mis en kopij

In het vorige Informatieblad is een oproep geplaatst aan gelovigen om, indien zij wensen, het stipendium te voldoen voor een H. Mis welke Pater K. Huysegems maandelijks opdraagt voor de M.I., haar uitbreiding, haar leden en al hun intenties. Enkele leden hebben hierop gereageerd en het stipendium is

inmiddels voldaan tot en met in ieder geval de maand januari 2020. Geven wij als leden genereus gevolg aan deze oproep die de nodige genade zal doen vloeien over zowel de schenker als de M.I. als geheel.

Verder dient nog vermeld te worden dat op 15 augustus jl. te Leiden 6 nieuwe leden zijn togetreden tot de gelede- ren van de M.I. en er 22 augustus nog 2 volgden. Dat brengt het totaal nu op 53 leden. Ook in Utrecht willen mensen toetreden, en hun is de mogelijkheid ge- geven dat op 8 december a.s. te doen.

Dan was er ook een oproep aan de leden om ideeën of tips met betrekking tot het apostolaat door te geven of verhalen die betrekking hebben op een bekering door de verspreiding van de Wonderdadige Medaille. Wij kunnen zo meewerken aan het stichten van de andere leden en zo ook hun vurigheid aanwakkeren – ook een vorm van apostolaat!

Verhaal: Maria en de Rozenkrans

Pater Géréon Goldmann, een Franciscaan die in de jaren '50 in Japan leefde, maakte de navolgende gebeurtenis mee. Te Itabashi, een voorstad van Tokyo, woonde in voormalige militaire barakken een duizendtal dakloze oude- ren, geheel afgezonderd. Op een nacht belde men de pater op: een oude vrouw lag op sterven en vroeg om een pries- ter. De vrouw vertelde hem dat ze als jong meisje op een katholieke school had gezeten en christen was geworden, gedoopt was en de H. Communie had ontvangen. Nadien huwde zij echter volgens de keuze van haar ouders met

een vooraanstaande boeddhist die een tempel in de bergen bezat en waar zij vervolgens het onderhoud van moest doen. Haar man stond haar toch wel toe naar de kerk te gaan, maar er was er geen in de wijde omtrek. Zij kreeg acht kinderen, die na haar man allen stierven, onder andere in de oorlog. De nieuwe priester die er toen in de tempel kwam, had de vrouw al snel verjaagd. Pater Goldmann vroeg de vrouw of ze in al die jaren nog aan God had gedacht. De vrouw keek hem verbaasd aan en haalde vervolgens een Rozenkrans te- voorschijn van onder de deken. “Gedu- rende die zestig jaren heb ik alle dagen gebeden tijdens mijn werk; ik had daar- bij de ketting van Maria in mijn hand of in mijn zak en alle dagen vroeg ik haar om, alvorens te sterven, een katholiek priester te mogen vinden die mij zou spreken van de goede God en mij de H. Communie zou geven. Zij heeft mij verhoord. U bent er!”

(Bron: Le Courrier des Croisés mei 2019)

Een praktisch puntje: de geestelijke Communie

Onze Lieve Heer heeft zich onder an- dere tegenover de H. Margaretha-Ma- ria Alacoque uit Paray-le-Monial in Frankrijk tijdens een verschijning aan deze zuster beklagd dat Zijn Hart, dat zozeer de mensen heeft liefgehad en dat tot het uiterste is gegaan om hen Zijn liefde te betonen, als vergoeding niets dan ondank krijgt, oneerbiedig- heid, heiligschennissen, koudheid en minachting. Jezus klaagt dat Hij dorst heeft naar onze liefde en bedelt om onze

harten, maar de mensen stoten Hem af, men beledigt Hem, men wil Hem niet. Jezus doelt hiermee ook op de vrijmetselaars, die met hun beledigingen en heiligschennissen Onze Lieve Heer ten zeerste bedroeven.

Als lid van de M.I. spannen wij ons in te bidden voor de bekering van de vrijmetselaars, maar wij kunnen O.L. Heer ook troosten voor het verdriet dat zij Hem aandoen door bijvoorbeeld de H. Communie op te dragen tot eerherstel voor de beledigingen aan de H. Drieuldigheid gedaan. Aangezien het echter niet altijd voor allen mogelijk is dagelijks of vaak te communiceren, komt de Liefde van O.L. Heer ons vindingrijk tegemoet met de geestelijke Communie.

Zonder deze Communie uitvoerig te willen bespreken, vermelden we alleen even dat het hier gaat om het vurige verlangen de H. Communie te ontvangen en zich te verenigen met Jezus, met gevoelens van berouw over onze zonden, een levendig geloof en een liefde die ons deelachtig maken aan de vruchten en de genaden van het Sacrament van de H. Eucharistie. Het is de diepste geloofsovertuiging die we kunnen hebben betreffende de mysteries van het geloof en het beste eerherstel dat we aan kunnen bieden aan het H. Hart.

De theologen verklaren dat de vruchten en de werkzaamheid van de geestelijke Communie hetzelfde zijn als in de sacramentele Communie: een vermeerdering van de heiligmakende genade,

genaden van liefde, leven, reinheid, vereniging. De H. Thomas van Aquino, kerkleraar, zegt dat de geestelijke Communie ons ondersteunt, versterkt, herstelt en verblijdt. Volgens G.B. Scaramelli, een Italiaanse Jezuïet, ethicus en schrijver, is het zelfs zo dat als de geestelijke Communies ons hart in vlam zetten en ons met vurige ijver vervullen, de geestelijke vruchten ervan overvloediger zullen zijn en aangenamer aan God dan vele sacramentele Communies die lauw verricht zijn en die, door een verkeerde gesteldheid, de werkzaamheid van het Sacrament verhinderen.

Ook de H. Theresia van Avila drukte haar dochters op het hart de geestelijke Communie niet te verwaarlozen en zij waarschuwde hen dat de duivel zou trachten hen op allerlei manieren ervan af te houden omdat hij er veel schade door oploopt. Zij drong aan vol te houden en een zo heilzame praktijk niet op te geven, ook om Jezus te bewijzen dat zij echt van Hem hielden.

Nemen wij ons dus voor de geestelijke Communie niet te verwaarlozen en deze met volharding dagelijks of zo mogelijk meerdere malen dagelijks te verrichten, eventueel speciaal met de intentie van eerherstel, om zo als M.I.-lid het H. Hart van Jezus te troosten voor het leed Hem aangedaan door de vrijmetselaars.

(Bron: Serviam augustus 2019, Association Réparatrice envers la Très Sainte Trinité, Morgon)

Marielle Verbeek

Het leven van Pater Maximiliaan Kolbe (deel 3)

In deel een en twee over het leven van Pater Kolbe lazen we over zijn leven als leek, als priester, als oprichter van de communiteiten Niepokalanow in Polen en Mugenzai No Sono in Japan. Na een lange vruchtbare periode van werk en apostolaat keerde Pater Kolbe weer terug naar Polen volgens besluit van zijn meerderen. Hier pikken wij de draad weer op en gaan verder met het één na laatste deel van zijn leven.

Geïnterneerd, vrij ... en weer gearresteerd

Op 1 september 1939 barstte de oorlog los tussen Polen en Duitsland. Niepokalanow werd omringd door troepen van het Duitse leger en overgeleverd aan hun willekeur. Reeds vier dagen later moest Niepokalanow ontruimd worden op bevel van de gouverneur van Warschau. Pater Kolbe riep de communiteit bijeen en gaf de broeders opdracht veiliger oorden op te zoeken. Sommigen gingen naar andere kloosters, anderen naar familie of kennissen. Pater Kolbe nam afscheid met de woorden dat hij deze oorlog niet zou overleven. Pater Kolbe bleef in opdracht van zijn overste in Niepokalanow samen met nog een vijftigtal broeders en vijf paters.

Er volgden spannende dagen, waarbij de broeders zich elke dag onder leiding van Pater Kolbe op de dood voorbereidden. In de omgeving werd gebombardeerd en langs de grote weg kwamen soldaten voorbij van het verslagen Poolse leger, vluchtelingen, gewonden, verzwakte en hongerige mensen. Velen hielden halt bij Niepokalanow en Pater Kol-

be liet iedereen binnen, begon zelf de gewonden te verzorgen en stond stervenden bij.

Na een bombardement dat verschillende gebouwen verwoestte, trokken half september de troepen van de Wehrmacht Niepokalanow binnen en vernielden alles: meubilair, kleding, keukengerei, maar vooral de kruisen en de beelden van de Onbevleete moesten het ontgelden. Het machinepark bleef gespaard, waarschijnlijk met de bedoeling het te vervoeren naar Duitsland. Pater Kolbe bleef rustig: “De Onbevleete heeft ons alles gegeven. Zij neemt alles terug. Zij weet heel goed hoe de zaken staan”.

Na deze inval werden Pater Kolbe en alle broeders met uitzondering van twee die voor de gewonden mochten blijven zorgen, opgeladen op vrachtwagens. Tegen eind september kwamen ze aan in kamp Amtitz bij Gebice. Het lijden daar werd door de broeders aanvaard met gelatenheid en uit liefde tot de Onbevleete. Pater Kolbe hield hen voor dat hun hart nu een Niepokalanow moest zijn. Een broeder maakte van leem

een beeld van de Onbevleete en dat werd geplaatst in hun barak, die ze ook Niepokalanow noemden. Pater Kolbe hield er conferenties en was gedompeld in een onuitsprekbare vreugde en vrede. Hij moedigde zijn medebroeders aan, door het lijden aan God hun liefde te tonen. Pater Kolbe ging zelfs zover zijn schamele broodrantsoen te verdelen onder medegevangenen, ook om het vloeken te doen ophouden.

Begin november werden de broeders overgeplaatst naar Ostrezrow in Polen, waarschijnlijk door de welwillendheid van een katholiek commandant.

Ondertussen waren de achtergebleven broeders, waarvan een groot deel aan de deportatie ontsnapt was doordat ze zich in het ziekenhuis bevonden, belast met de verpleging van gewonden. Ondanks de aanwezigheid van de bezetter en ziekenverplegers drongen ongewenste personen de gebouwen binnen en roofden binnen korte tijd de voorraden kleding, papier en bouwmaterialen.

Na de overplaatsing werd Pater Kolbe met zijn medebroeders ondergebracht in een schoolgebouw van de paters Salesianen, waar ze toch enigszins vrijheid genoten. Ze slaagden er zelfs in daar hun jaarlijkse retraite te houden onder leiding van Pater Kolbe. Deze had een voorgevoel van een spoedige vrijlating en inderdaad, op 8 december, feestdag van de Onbe-

vleete, kwam het bevel naar huis terug te keren.

Het werk werd hervat maar nu niet zozeer voor het apostolaat dan wel om in de noodzakelijke levensbehoeften te voorzien en er ontstonden diverse werkplaatsen, waar echter de bezetter ook van profiteerde.

Ondertussen werd Niepokalanow door het Rode Kruis gebruikt als ziekenhuis. Iedereen werd met christelijke gastvrijheid ontvangen, Pater Kolbe liet warm eten voor de zieken klaarmaken en verstrekte hout en steenkool voor de barakken. Ook enkele honderden Joden zochten hun toevlucht tot de Stad van de Onbevleete en voor de kloosterlingen was het een mooie gelegenheid om apostolaat te doen. De aanwezigheid van de Joden vergrootte echter wel de waakzaamheid van de Nazi's.

De paters die zich noodgedwongen schuil moesten houden, werden door Pater Kolbe middels correspondentie op de hoogte gehouden van allerlei nieuws over de andere broeders en over Niepokalanow zelf. Tevens hield hij in hen de vlam van mariale idealen brandend. Pater Kolbe realiseerde zich dat het klooster beschermt tegen de verleidingen van de wereld en het voor de ondergedoken broeders dus moeilijk kon zijn hun geloften trouw te blijven. In de wereld schuilen immers de gevaren van geld, luxe, omgang met andere mensen, het geweten wordt minder zuiver en fijngevoelig en de kloosterling kan verslappen.

Geleidelijk aan kwamen er kloosterlingen terug en het aantal groeide aan tot ongeveer 600. Het regelmatige kloosterleven kon ook weer enigszins hervat worden, er waren weer novicen en er werd les gegeven, er was contact met de stad in Japan en dat alles terwijl broeders ook hielpen aan het herstel van beschadigde huizen in de omgeving en het Rode Kruis zijn ruimten nog opeiste. Met Kerst 1940 waren er ongeveer 3000 gedeporteerden in het klooster. Ook zorgde Pater Kolbe evengoed voor de Duitse soldaten die op zijn terrein munitie bewaakten, ondanks grofheden en slechte behandelingen van hun kant.

Pater Kolbe dacht ook weer met de publicatie van het tijdschrift “De Ridder” te beginnen, in het Pools en in het Duits voor de soldaten. Pater Kolbe verkreeg toestemming tot drukken van de Duitse gouverneur-generaal, maar alleen in het Pools. Er verscheen een sober tijdschrift, juist voor 8 december 1940, het enige nummer dat in oorlogstijd uit zou komen, met enkele nuttige mededelingen en een laatste artikel van Pater Kolbes hand.

De Duitsers, die zagen dat hij ongewone talenten en bekwaamheden had om eenieder voor zich in te nemen, wilden hem voor hun karretje spannen om het Poolse volk te beïnvloeden. Zij stelden hem voor de Duitse nationaliteit te aanvaarden en zich in te laten schrijven op de lijst van “Duitsers van origine”, gezien zijn naam en de afstamming van zijn familie. Pater Kolbe echter verwierp het voorstel en antwoordde

dat hij steeds een zoon van Polen was geweest en dat wilde blijven. Mede door zijn openlijke trouw aan het vaderland is zijn naam nu glorieus in Polen en wordt hij gerekend onder de nationale helden.

Pater Kolbe, die een voorgevoel had dat hij binnen niet al te lange tijd gearresteerd zou worden, hield elke avond bijeenkomsten met zijn medebroeders waarbij hij kleine toespraken gaf, meestal over de liefde tot de Onbevleete, welke met zorg door de broeders genoteerd en zo bewaard bleven.

Gevangenis van de Pawiak

Op 17 februari 1941 werd Pater Kolbe samen met vier andere paters door de Gestapo gearresteerd en in Warschau opgesloten in de gevangenis van de Pawiak. In die tijd werden miljoenen Polen gedeporteerd, verjaagd of gevangen genomen vooral met het doel de Polen, die bekend stonden om hun cultuur en sociale invloed, te verdelgen. De overste van Pater Kolbe deed pogingen om de vrijlating van de paters te bewerken o.a. door bemiddeling van invloedrijke personen. Toen bleek echter dat er door een

broeder, die om disciplinaire redenen door Pater Kolbe uit de orde was gezet voordat hij zijn eeuwige geloften had afgelegd, een aanklacht was ingediend die mede de grond vormde voor de arrestatie. Later kwam uit dat deze man door de Gestapo bedrogen was en zonder het te willen hun slachtoffer te zijn. Hij tekende een verklaring, opgesteld door een tolk in de Duitse taal, die hij niet beheerste en daarin stond de door de Gestapo opgemaakte aanklacht tegen Pater Kolbe. Geen moment twijfelde men echter aan de onschuld van Pater Kolbe. Nooit had hij in zijn conferenties gerept over politieke zaken en nooit hadden de agenten van de Gestapo hem kunnen betrappen op ook maar een enkel woord waarop een aanklacht of veroordeling zou kunnen steunen. De broeders van Niepokalanow beminden Pater Kolbe zodanig, dat een twintigtal spontaan een verzoek indiende bij de commandant van de Gestapo te Warschau om hen allen te aanvaarden als gevangenen in de plaats van Pater Kolbe en dat ze bereid waren alle beschuldigingen op zich te nemen met alle bijbehorende gevolgen. Hun verzoek werd niet ingewilligd.

Zoals we zagen, kwam Pater Kolbe met de andere paters terecht in de Pawiak van Warschau, de gevangenis waar ze tijdelijk verbleven in afwachting van deportatie naar een concentratiekamp. Na enkele weken verlieten de overige paters de gevangenis; Pater Kolbe bleef langer want wegens een longontsteking moest hij naar de ziekenafdeling. In de gevangenis

viel hem een harde behandeling ten deel wegens zijn habijt en het belijden van zijn geloof. De andere gevangenen waren vol lof over hem en schaarden zich om hem heen om hem te horen spreken. Hij gaf moed, sterkte en vertrouwen aan de medegevangenen en was zo voor allen een model en voorbeeld.

Zelfs het Poolse personeel in de gevangenis was van Pater Kolbe gaan houden en probeerde op alle mogelijke manieren een transport naar een concentratiekamp te voorkomen, maar uiteindelijk tevergeefs. Eind mei werd Pater Kolbe op transport gezet.

Het Kamp Auschwitz

Oswiecim, Auschwitz in het Duits, werd in Polen het “kamp van de dood” genoemd om de miljoenen slachtoffers die er omkwamen. Het werd gesticht om vergeldingsmaatregelen te treffen tegen het verzet van de Polen. Het lag in een verlaten regio in moerassig en ongezond gebied. Buiten het kamp woonden nog enkele boeren die de grond erom

Poort van Auschwitz

heen moesten bewerken. Uit het kamp waren gedetineerden die dan overdag hielpen, maar wel 's avonds weer terug moesten keren naar het kamp. Zo ontstond de mogelijkheid tot ontsnapping, wat als straf het doodvonnis van tien gevangenen betekende. Deze mensen moesten dan de zogenaamde "bunker" of de "kelder van de dood" in om van de honger en dorst te sterven. Hun lijken werden op een enorme brandstapel gelegd, met brandstof overgoten en gecremeerd. Gaskamers en verbrandingsovens bestonden er niet toen Pater Kolbe in het kamp verbleef.

Aankomst van Pater Kolbe in Auschwitz en tewerkstelling

Pater Kolbe verbleef in het kamp van Auschwitz vanaf 28 mei tot 14 augustus 1941, de dag van zijn dood. Met een groep van 305 gevangenen kwam hij daar aan. Al in de wagon, waar alle gevangenen opeengeperst in een stinkende atmosfeer stonden, stichtte hij de anderen door godsdienstige en nationale liedjes te zingen, die bijval vonden. Met toespraken wist Pater Kolbe de andere gevangenen aan te

moedigen. Vanaf het station volgde een ruwe behandeling: de gevangenen moesten in draf twee kilometer afleggen, zich opstellen voor appel en onder mishandelingen plaatsnemen in rijen. De eerste nacht brachten ze door in een veel te kleine ruimte zonder verse lucht, zodat velen 's ochtends in bezwijming lagen. Ze werden ontdaan van hun kleding, kregen een bad van harde stralen ijskoud water en oude en versleten boevenkleren aan, sommige nog met bloed bevestigd, met een nummer. Pater Kolbe had nummer 16670. Daarna werden ze verdeeld over de verschillende blokken. Joden en priesters kregen een bijzondere behandeling. Joden waren bestemd om te sterven en gingen naar de barak van de dood, waar ze na twee of drie weken onvermijdelijk bezweken. De priesters werden bestemd tot dwangarbeid en leefden ongeveer nog een maand.

Pater Kolbe moest aanvankelijk enkele dagen als een soort trekpaard een handwagen met steen en gruis vervoeren voor de bouw van een nieuwe muur rond het crematorium. Daarna bestond het werk uit het zagen en transporteren van boomstammen en takkenbossen. Overal werden de dwangarbeiders opgejaagd door de wachten met kolfstoten, stokslagen en zweepslagen. Pater Kolbe kreeg hier twee tot driemaal zoveel te dragen als de anderen en moest over hobbelige wegen vol stenen en kuilen. Als hij even wilde rusten, werd hij geslagen met geweerkolven of stokken en wankelde dan wel eens om bloedend neer te vallen. Hulp van anderen wees

Station van Auschwitz

hij af, omdat die dan ook in gevaar konden komen. Sacramentsdag 1941 genoot het kamp enige uren rust door verlof voor de SS mannen om de stad in te gaan. Pater Kolbe sprak een grote groep gevangenen toe en moedigde hen aan te volharden, vol te houden in verdraagzaamheid, hij sprak over Gods goedheid, de beproeving die zou leiden tot een beter leven en sterkte zo zijn medegevangenen. Telkens als hij kon, gaf hij zo een conferentie, die zeer gewaardeerd werden door de toehoorders. Zelfs de ongelovigen waren vol bewondering en lof voor de rust en de geestelijke evenwichtigheid van Pater Kolbe.

Als slachtoffer van wreedheid in het ziekenhuis

Waarschijnlijk was deze onverstoorbare kalmte van Pater Kolbe er de oorzaak van dat de kampbeulen verbitterd op hem waren en zich op hem uitleefden. Zo hitste een razende bewaker die Pater Kolbe al had geslagen zijn hond tegen hem op, die vervolgens Pater Kolbe beet. Een andere keer werd hij extra zwaar beladen, opgejaagd en hij struikelde. Hij werd tegen het hoofd en in de buik getrapt en geslagen met een stok. Tijdens de rust moest Pater Kolbe zich uitstrekken op een boomstam en kreeg vijftig geselslagen, waarna hij zich niet meer verroerde. Hij werd in de modder geworpen en met hout en takken bedekt. 's Avonds droegen makkers hem terug naar het kamp; werken kon hij de dag erop niet. Met de diagnose "longontsteking en volslagen uitputting" werd hij naar het ziekenhuis verwezen.

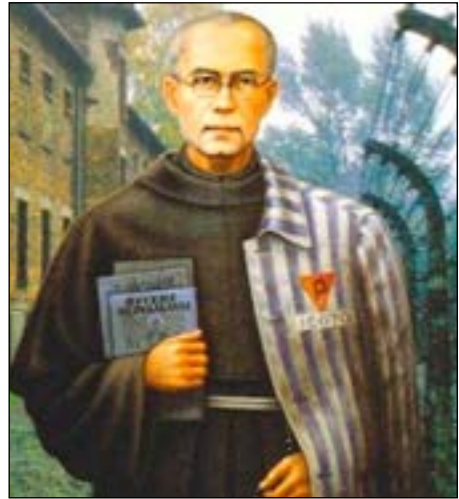
Een andere priester die daar ziekenzorger was, bezocht hem en liet goed voor hem zorgen. Gedurende zijn ziekte waren de geneesheren en verplegers vol bewondering voor de mannelijke gelatenheid, waarmee Pater Kolbe alles verdroeg. De longontsteking leek verdwenen, maar de koorts wilde niet wijken en Pater Kolbe werd verplaatst naar de afdeling van de andere priesters voor besmettelijke ziektes. Daar kon hij kleine toespraakjes houden, de Biecht horen van medegevangenen, moedelozen opbeuren en de gestorvenen zegenen en Absolutie onder voorwaarde verlenen. Hij was geliefd onder de zieken. Hij hield hen voor, dat de haat geen scheppende kracht is, maar dat alleen de liefde dat is. Ook droeg hij enkele malen de H. Mis op, maar in het grootste geheim. Het was heldhaftig, want zou hij ontdekt zijn, dan zou hij neergeschoten zijn.

Dienstbaarheid en deugden van Pater Kolbe

Op een dag kreeg het ziekenhuis een schoonmaakbeurt en Pater Kolbe werd simpelweg buitengezet. Met nog altijd koorts werd hij verwezen naar het blok van de invaliden. Men hoefde daar niet te werken, maar de invaliden kregen slechts de helft van het toch al ontoereikende rantsoen en zij ontvingen geen enkele verzorging meer. Het sterftcijfer was er dus ontzettend hoog. Pater Kolbe ging er door met zijn apostolaat onder de vele stervenden. Na een week werd hij echter doorgestuurd naar barak 14, die van de landarbeid.

Hij moest toen de aardappelen mee schillen in de keuken van het kamp. Ook hier won Pater Kolbe de harten van allen en was zeer gezien; allen schaarden zich om hem heen om raad en gebed te vragen. Alom prees men zijn bescheidenheid, zachtmoedigheid, godsvrucht en nederigheid. Hij sprak nooit over zichzelf en zijn eigen moeilijkheden. In alle eenvoud vertelde hij over zijn studietijd, zijn tijd in Japan en over Niepokalanow, maar altijd in alle bescheidenheid. In het kamp zocht hij het zwaarste werk, opdat de andere gevangenen minder belast zouden zijn. Hij was enkel trots op de waardigheid katholiek priester te zijn; het was voor hem een voortdurend getuigen van geloof met de bereidheid er zijn leven voor te geven. Hij beschouwde het Priesterschap als een dienst van naastenliefde; hij wilde de zielen veroveren en ze bevestigen voor het Rijk Gods.

Terwijl andere priesters en kloosterlingen volgens getuigenissen over honger spraken, over hoe ze aan brood konden komen, het over hun angsten hadden en de onzekerheden van iedere dag, sprak Pater Kolbe nooit over zulke dingen. Hij was verzonken in gebed en leefde als in een andere wereld, in vrede en totale onderwerping aan Gods Wil en aan de Onbevleete. Hij had een groot medelijden met de andere gevangenen. Hij was erg blij als hij iets voor een ander kon doen. Pater Kolbe beurde eenieder op, gaf wilskracht om te volharden en niet neerslachtig te worden. Hij spoorde aan tot vertrouwen

Pater Kolbe in Auschwitz

op God en op de bescherming van de Onbevleete. Hij veroverde zo de harten van de medegevangenen, met wie hij ook zijn toch al schamele rantsoen deelde of met wie hij een goed kledingstuk tegen een slechter ruilde. Anderen erkenden dat er in hem een hogere macht was. Hij was bereid alles te doen voor God. Hij maakte openlijk het kruisteken, zag niet op tegen het werk en probeerde ook niet minder zwaar werk te krijgen. Ook tussen gevangenen probeerde hij de vrede te bewaren en ruzies te slechten. Voor de beulen bad hij en spoorde ook de anderen aan dit te doen. Nooit gaf hij blijk van haat of woede jegens de onderdrukkers. Hij offerde zich op voor anderen, bijvoorbeeld door iemand zijn plaats te geven in het ziekenhuis. Voor alle diensten aan hem bewezen, toonde hij zich steeds zeer dankbaar.

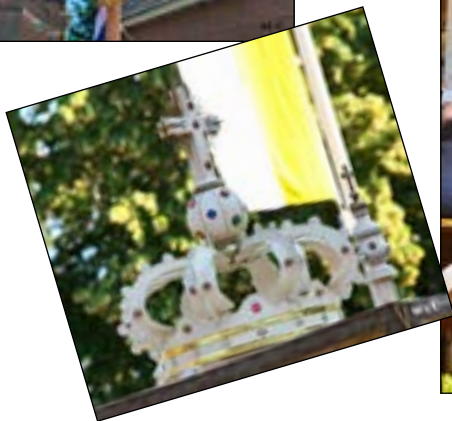
Wordt vervolgd ...

Terugblikken

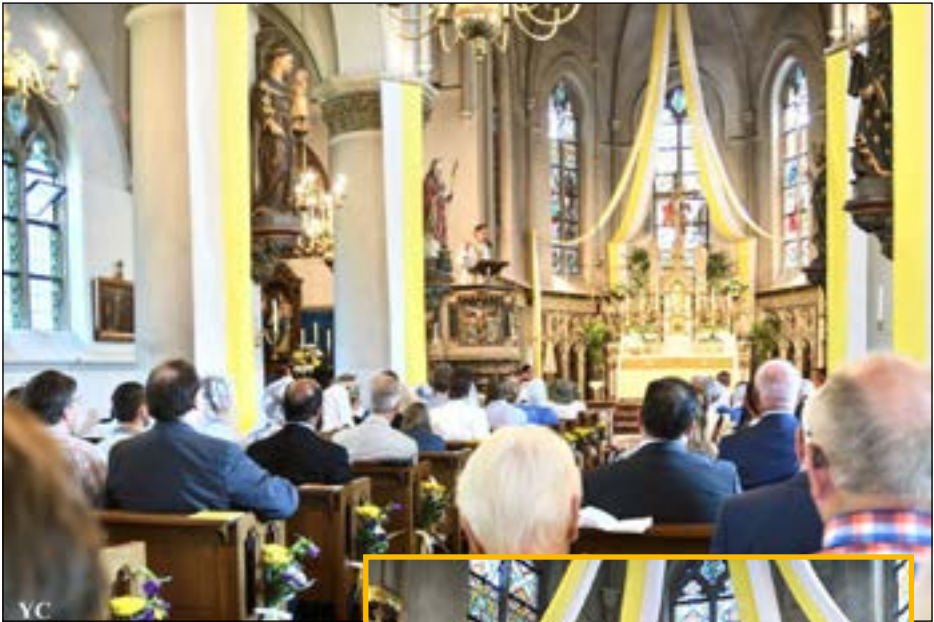
De Sacramentsprocessie op zondag 23 juni jl. in een zonovergoten Gerwen was druk bezocht. De Mis met drie Heren werd gecelebreerd door Pater C. de Beer. Diaken en subdiaken waren resp. Pater K. Huysegems en Pater M. De Clercq. Na de Mis ging de processie door Gerwen, stopte echter onderweg bij twee speciaal voor deze plechtigheid opgerichte rustaltaren, waarop de monstrans met het Allerheiligste werd uitgesteld. De processie eindigde weer in de oude St. Clemenskerk met het sluitingslof. Hierna begaven de gelovigen, uit heel Nederland, zich van de kerk naar de priorijtuin waar het feest werd voortgezet. De aanwezigen genoten in de prachtige tuin volop van de vele soorten heerlijke hapjes en drankjes. Er werd veel bijgepraat en genetwerkt. Voldaan keerde iedereen aan het einde van deze mooie dag met veel devotie huiswaarts. Een niet te vergeten FSSPX-Sacramentsprocessie! Vanwege de diepgevoelde en oprechte devotie een bij uitstek uitstekende uiting van het wereldwijde R.K.-geloof op zijn allergaafst en zijn allerbest!

Anne Louis Cammenga

Fotografen: Yolanda Coolen (YC), Wilfried ter Laak (WtL), Anne Louis Cammenga (ALC)

Voor Celine alles op gevoel!

In memoriam **Mevrouw Verlinden,**

de moeder van E.H. J. Verlinden, geboren Amelia Illegems † 22 juni jl.

Het leven is een strijd.

Ieder huis heeft zijn kruis.

Ik heb de goede strijd gestreden.

Ik heb voor u gebeden en gewerkt.

Bid gij nu voor mij!

RIP

Haar uitvaartplechtigheid was op 27 juni jl.

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

September: Voor de overwinning van Onze Heilige Moeder de Kerk!

Oktober: Voor een grotere verering van Onze Lieve Vrouw!

Haar Naam, zijn cappuccino: Maria, Marco d'Aviano en Europa's redding

deel 1

Beste Kruisvaarders,

Een Halve Maan van Algerije tot Oekraïne: het Ottomaanse Rijk

Hoe zullen we ze noemen? "Romeinen"? Zo noemen ze zichzelf tenmin-

ste. In hun taal: "Roem". Omdat ze het Oost-Romeinse Rijk (West-Azië, Zuid-oost-Europa) hebben veroverd (1068-1448) en de hoofdstad (in 1453): Constantinopel / Istanboel.

Kaart Europa 1683

Of zullen we “Turken” zeggen? In Europa noemt men ze zo. Omdat de voorouders van hun heersers uit het hartje van Azië komen. Een gebied waar blanke Oost-Europeanen en Mongoolse volkeren zich eeuwenlang hebben vermengd. Ze spreken een Mongools-achtige taal, maar met Europese resten zoals “turk (= “sterk”) en “man” (duidelijk!).

Het is het Turkvolk van de Seldjoeken dat islamitisch wordt en het Oost-Romeinse Rijk heeft veroverd. Vele volkeren die al daarvoor in dit gebied leefden (vooral Grieken en Armeniërs) worden “verturkt” (= tot Turken gemaakt). Ze nemen namelijk de taal van hun nieuwe bazen over. Maar ook de godsdienst: de islam. Hoe? Daarover hebben we het straks.

Of noemen we ze “Osmanen / Ottomanen”? Hun heersend vorstenhuis sinds 1299 stamt af van hun leider Osman. Zo begint het “Ottomaanse (of : Turkse) Rijk”. Met als teken de Halve (of “Wassende” = groeiende) Maan van de islam (godsdienst van Mohammed) bestormen ze in naam van “Allah” (hun

“God”) de naburige christelijke (maar ook islamitische) landen. Tussen 1523 en 1683 heeft het Ottomaanse Rijk een enorm groot gebied onderworpen: van Noord-Afrika over West-Azië en Zuidoost-Europa (“Balkan” genoemd) tot aan de helft van Hongarije. Met hun bevriend zijn de ook al islamitisch-Turkse Krim-Tataren in het zuiden van Oekraïne en Rusland. Bijna het hele gebied rond de Zwarte Zee en de helft van de Middellandse Zee is dus in handen van de Osmanen. Maar daarmee zijn ze nog niet tevreden ...

Harem, gebroken kindervoetjes en dure klappen op het achterhoofd

Maar waarom worden christelijke volkeren op de duur islamieten of Turken? Verschillend.

Een deel wil gewoon vrienden zijn met de nieuwe bazen.

(Mooie) vrouwen en meisjes worden vaak gewoon door de nieuwe Turkse heersers en hun soldaten “meegenomen” en “mogen” hun kinderen krijgen. Of ze dat nu leuk vinden of niet. Vele

Seldjoekse Turken veroveren Oost-Rome

moslimmannen verzamelen voor zichzelf verschillende slavinnen tegelijk. Ze noemen die groep hun “harem”. De kinderen worden opgevoed volgens de islamitische godsdienst en leren vaak de Turkse taal.

En dan is er de “dhimma”. Een behoorlijk zware belasting die christenen aan hun moslim-bazen moeten betalen. Meestal één keer per jaar. Ze moeten dan met gebogen hoofd een grote zak geld afgeven aan een islamitische belastingontvanger. Deze laatste staat daarbij op een verhoog en geeft de betalende christenen na het ontvangen van de geldzak ook nog een vernederende klap op het gebogen achterhoofd. Om zich die miserie te sparen kiest een groot aantal christenen dan op de duur maar voor de makkelijke weg: het ware geloof weggooien en maar moslim worden ...

Maar er is ook nog een andere soort belasting: de “bloed-taks”. Dat betekent: Turkse soldaten komen regelmatig de huizen van de christenen

Bloed-taks: jongetje geroofd

binnen en sleuren de sterkst uitziende jongetjes naar buiten! Waarom? Om ze op te voeden in de islam en te drillen (= hard te trainen) tot de beste voetsoldaten van de sultan (= heerser van het Ottomaans-Turkse Rijk). Dit elitecorps heet “janitsaren” (Turks: “yeniçeri” = “nieuwe soldaten”). Die dan mogen vechten tegen ... christenen! Tegen mensen zoals ze zelf als kleine kinderen waren!

Om te verhinderen dat hun kinderen geroofd worden, gaan sommige Griekse ouders heel ver: ze breken bij hun kleutertjes de voetjes! “Liever

Janitsaren

kreupel dan geroofd en islamitisch!” Maar andere volkeren worden liever moslim dan al die ellende te moeten beleven: de mensen in wat nu Turkije is en de meeste Albanen en Bosniërs.

Belegering. De langste ooit

Maar zelfs tot in de 17e eeuw hebben de Turken nog niet alles in het oostelijke Middellandse Zeegebied veroverd. Vele eilanden zijn nog in de hand van het Italiaans-Kroatische Venetië (zie kaart vorig nummer: Angela Merici). Zo ook het vrij grote eiland Kreta. In

1648 kunnen de Turken er een grote troepenmacht laten landen. Maar de hoofdstad en vesting Candia (Iraklion) kraken ... De Venetianen houden dapper stand! En hebben zelf nog altijd een sterke vloot. Zo kunnen de Turken maar heel moeilijk nieuwe voorraden op het eiland krijgen.

Jonge Kruisvaarder wandelt te ver.

Aviano. Dicht bij Gorizia. In de tijd van vandaag: op de grens tussen Italië en Slovenië, niet ver van Kroatië en Oostenrijk. Toen: in het hartje van de Venetiaanse Republiek. De 16-jarige Carlo Cristoforte heeft in zijn kindertijd van zijn vader Marco veel over de christelijke helden uit de middeleeuwen gehoord. En nu hoort Carlo dat de islamitische Turken Kreta aanvallen. Zijn besluit staat vast: “Ik ga zelf naar Candia! Meevechten met de christelijke verdedigers! Als ze mij ombrengen? Geen probleem! Dan ben ik martelaar (= iemand die voor Jezus gedood wordt) en mag ik onmiddellijk naar de Hemel!”

Beleg Candia

En de jongen vertrekt. Te voet! Langs de Adriatische Kust, in Capodistria (nu: Koper: de enige haven van Slovenië): inzinking! Jonge Carlo valt uitgeput neer! Te weinig gegeten en gedronken, te ver gelopen zonder voldoende oefening! Hij kan zich nog tot bij een klooster slepen ...

Paters-Franciscanen met een bruin gewaad met kapje (de Kapucijnen) rapen de jongeman op en verplegen hem in hun klooster. Carlo ziet hun goedheid, hun leven, hoort hun preken. Hij ziet dat daarna mensen zich bekeren en biechten. “Wauw!” denkt hij. “Dat zijn pas écht soldaten van Jezus! Zij veroveren zielen voor de hemel!” En Carlo ... wil ook Kapucijn worden!

Wonderpater Marco tussen Padua en Vlaanderen

Al het volgende jaar, in 1648, treedt Carlo in en neemt de kloosternaam “Marco” aan. Marco d’ (= van) Aviano. In 1655 (Marco is nu 22) wordt hij in Chioggia (“Kjódja”, bij de monding van de Po) priester gewijd. Hij is een zeer hulpvaardige monnik. En hij leeft altijd in de tegenwoordigheid van God. Dat betekent: hij denkt op bijna elk ogenblik aan Jezus en wat Jezus van hem wil!

In 1664 (nu is hij 32) krijgt Marco de opdracht te preken. In grote delen van Italië. En hij doet het heel goed! De kapucijnenkloosters van Belluno (ook in het gebied van Venetië, bij de Alpenrand, Dolomieten) en Oderzo kiezen Marco tot overste (1672 en 1674).

Intussen trekt Marco d’Aviano nog steeds rond als prediker. Zo komt hij op 8 september 1676 in Padua aan. Zusters smeken hem: “Kunt u na de

preek naar ons klooster komen? De ziekenzegen geven. Eén van onze zusters ligt al dertien jaar op bed!” En dus gaat de 45-jarige priester mee en geeft aan zieke Zuster Vicenza Francesconi de ziekenzegen. Wonder: ze geneest ogenblikkelijk en blijvend! Het duurt niet lang: alle zieken van Padua vragen nu om de ziekenzegen bij Pater Marco! En weer geneest er een aantal! En nog méér mensen bekeren zich (= gaan voortaan leven zoals Jezus het wil)!

Nu hoort ook de goede Paus Innocentius XI ervan en beveelt Pater Marco: “Ga in heel Europa preken en ziekenzegen uitdelen!” Op uitnodiging van Bisschop Albert van Horne en de Staten van Vlaanderen staat Pater Marco in juni 1681 op de Vrijdagmarkt in Gent. Hij preekt. Hij zegenet. Vijf maal. En weer: bekeringen en wonderlijke genezingen! Daaronder twee kreupelle kinderen van Christiaan en Barbe Heynderycx. Kunstenaar Pieter Le Plat maakt van het hele gebeuren een mooi schilderij. Wat vandaag nog bestaat!

En wat preekt Pater Marco? “Heb altijd een volmaakt berouw! Dus: niet alleen uit schrik om gestraft te worden, maar omdat je Jezus geen pijn meer wil doen! Zo kan je niet verloren gaan, mocht je sterven. Maar: voorkómen is beter dan genezen! Leef op elk ogenblik zoals Jezus het wil! Zoals Hij ons leert in het Evangelie! Wees christenen uit één stuk! Dus niet alleen maar af en toe!” Marco d’Aviano schrijft er een gebed voor: “Akte van Volmaakt Berouw.” En laat het drukken en verspreiden. En daardoor: bekeringen, bekeringen ...

Sterkmaker van de twijfelende “priesterkoning”

En dan ... hoort ook de Keizer over Marco. Keizer Leopold I. Officieel Keizer van het Heilig Roomse Rijk. Dat betekent: Duitsland en omgeving. Maar in feite heerst hij maar echt helemaal over de erflanden van zijn familie (de Habsburgers): Oostenrijk (met daar-

Marco zegent in Gent

Keizer Leopold I

bij Tsjechië en Slovenië) en een derde van Hongarije (daaronder Slovakije). Eigenlijk wilde Leopold priester worden. Maar zijn oudere broer sterft onverwachts, aan de pokken. Taaie, vrome (= hij bidt veel en wil leven volgens het geloof) Leopold wordt dus koning en keizer vanaf 1658.

In 1681 staat Marco d'Aviano bij hem. Leopold is onder de indruk: "Wil je mijn biechtvader en raadgever worden?" Paus Innocentius geeft Pater Marco het bevel: "Doen! Je bent vanaf nu mijn legaat (gezant) bij de Keizer! Help hem om de katholieke landen samen te smeden! Verlaat Padua en ga in Wenen wonen!"

En Keizer Leopold is blij: hij vraagt Pater Marco raad in van alles: godsdienst, economie (= goed beheer van bezit en goederen in het land) en zelfs in zaken van politiek en leger. Want Keizer Leopold is wel vroom, maar weet niet altijd wat hij moet beslissen. Pater Marco sterkt hem! En die sterkte heeft Leopold buitengewoon

nodig. Het Duitse Rijk heeft net in de Dertigjarige Oorlog (1618-1648) een vijfde van zijn mensen verloren en is zwaar verzwakt. Door het protestantse Zweden en door Frankrijk.

Maar Pater Marco misbruikt die grote macht niet. Hij schrijft daarover: "God weet dat mijn bedoeling in al mijn werken is: Zijn Wil vervullen. Mijn enige doel is Gods glorie en het welzijn van de zielen. Ik ben altijd een gehoorzame zoon van onze Moeder de Heilige Kerk en ben altijd bereid mijn leven voor háár te geven".

Poolse held, huzaren en Tataren

De Habsburgse Landen zijn niet de enige katholieke landen die het zwaar te verduren kregen in de 17e eeuw. Onze Nederlanden kregen er evenveel van langs. Maar ook: het Pools-Litouwse Rijk. Een groot land: van de Duitse grens tot bijna in Moskou, van de Oost-zee tot de Zwarte Zee.

Oorlogen met Zweden, Rusland en de Tataren verslinden ook hier een groot deel van de bevolking en maken het land arm. Tot overmaat van ramp halen de Krim-Tataren er ook nog hun Turkse en islamitische vrienden van het Ottomaanse Rijk bij. Hun leider: Kara Mustafa. Polen verliest een deel van West-Oekraïne!

Maar ook de Polen hebben een bekwaam legerleider: Jan Sobieski. Op 11 november 1673 staat hij tegen het Turks-Tataarse leger in Chotim, in Moldavië. Sobieski wint! Voor het eerst is de islamitische opmars in Oost-Europa gestopt!

Als jongeman maakt Poolse Jan een studiereis door West-Europa. Zo

Het gezin Sobieski

verblijft hij in Leiden, Den Haag en Antwerpen. In Frankrijk vindt hij zijn bruid (= meisje met wie hij trouwt). Ze leven lang, gelukkig en krijgen veel kinderen.

In 1676 verkiezen de Polen Jan tot koning (hij is dan 45 jaar): Jan III Sobieski. Heel snel herstelt hij de orde in het land. Met de inheemse Tataren (Lipka-Tataren = Litouwse Tataren) sluit hij vrede. Hoewel ze islamieten zijn, zullen ze de katholieke koning dankbaar blijven.

Ook als koning blijft Jan Sobieski krijgsman. Hij vergroot het leger.

Dienstplicht: bijna elke Poolse en Litouwse jongeman het leger in! Voor een paar jaar. En dan vormt hij zijn beste troepen: huzaren.

“Huzaren” komt van het Latijnse “cursarius”: rondtrekkende strijder. Ver-Hongaarst tot “hussár”. En ja: ook al op paarden. Maar zonder eraf te springen. Echte ruiters dus. En voor die tijd: zwaar bewapend! Borstpantser, helm, lange lans. Wanneer de huzaren daarmee aanstormen en de vijand neersteken, breekt de lans echter. In Polen hebben de huzaren nog een aardigheidje: vleugels! Jawel! Uit hout en vast-

Lipka-Tataren

gemaakt aan de rug. Die ratelen in de wind en maken de paarden gewóón aan lawaai. Zodat ze niet meer schrikken van schietwapens. De Polen noemen hun beste ruiters “Huzaar-Engelen”. In het Nederlands: “Gevleugelde Huzaren”.

Koning Jan wéét waarom hij zoveel energie steekt in zijn leger. De Turken zouden wel eens kunnen terugkomen ...

Paardenstarten op een stok

Nu over naar de Ottomaanse hoofdstad Istanboel. Januari 1682. Buitenlandse ambassadeurs (= gezanten van koningen) zien iets onheilspellends voor het paleis van de sultan staan! Twee stokken met aan elk een paardenstaart! Al van in de tijd dat Turken een steppe (= grote grasvlakte)-volk waren, betekent dit: ze gaan oorlog voeren! Maar tegen wie? Over zee of over land?

Jan Sobieski heeft zijn leger voorbereid. Keizer Leopold hoopt: “De Turken naar Oostenrijk onderweg? Het zal wel meevallen”. Maar dat gelooft Paus Innocentius XI niet. Hij laat geld inzamelen voor de verdediging van West-Europa. De paus slaat alarm: “Christenen: bid het Rozenkransgebed om redding! Roep tot Onze Lieve Vrouw (Maria) om haar hulp vanuit de Hemel! Pater Marco d’Aviano: schud de Keizer wakker! Preek bekering in heel Oostenrijk! Katholieke vorsten: verenig u! Te wapen!!”

De Franse Koning Lodewijk XIV weigert: “Ik ga niet samen vechten met een Habsburger (Keizer Leopold)!” De paus dringt aan. De Franse koning antwoordt koeltjes: “Weest u toch blij: zo-

Bid de Rozenkrans!

lang die Habsburger met de Turken bezig is, laat ik hem met rust.” Ook de protestantse Duitse vorsten hebben geen zin om met de katholieke Habsburgers samen te vechten. Zelfs de katholieke Duitse vorsten twijfelen ...

Kara Moestafa in galop door de Sint Pieter? Indrukwekkende Turkse zwerm

Het wordt tijd. Adrianopolis/Edirne (nu: in Europees Turkije), 1 april 1683. Sultan Mehmet IV droomt luidop: “In 1529 hadden onze voorvaderen bijna Wenen veroverd, de sleutel tot West-Europa! Maar jammer: de winter kwam te vroeg! Onze troepen bevroren! Maar nú hebben we de kans! De Habsburgers worden aangevallen door protestantse opstandelingen in Habsburgs Hongarije. Hun leider, Imre Thököly, valt met troepen de stad Raab (Hongaars: Győr, “Djeur”) aan! Wij gaan hem helpen! En zij ons! En de Krim-Tataren ook! Veertigduizend ruiters sturen ze! De

Roemenen doen we ook met ons mee marcheren!

De grootvizier (eerste minister) van de sultan heeft er ook zin in: Kara Moestafa. De man die met een Ottomaans en Tataars leger de Polen West-Oekraïne ontfoetselde (= afpakte). Een Turk van Albanese voorouders. Hij glundert van vertrouwen! Hier staat een enorm leger verzameld, uit het hele Ottomaanse Rijk: meer dan 100.000 man! Snelle ruiters: sipahi's. Ook de bekende janitsaren (intussen geen christenjongens meer). Kanonniers met veldartillerie. En dan: schansgravers. Dat zijn mannen die tunnels graven onder de vijandelijke muren en er dan mijnen met een lont onder ontsteken. "Boem!!" Zo hebben de Turken net Candia op Kreta gekraakt, na 22 jaar strijd. Kara Moestafa droomt ook luidop: "Met de hulpstroepen erbij staan we straks met meer dan 170.000 man vóór Wenen! Eerst Wenen pakken! Dan: Duitsland! Over Keulen en verder tot aan de Oostzee! Daarna: Italië tot in Rome! Uit de Sint Pietersbasiliek maak ik een paardenstal! Weldra wordt ik in de naam van de sultan heerser over heel West-Europa!"

Onmiddellijk leggen Kara Moestafa's soldaten wegen aan. Richting noordwesten. Langzaam zal Keizer Leopold begrijpen wie ze precies gaan bezoeken ...

Pater Marco, de Rozenkrans en de Luilekkerlanders

Capucijnen-Pater Marco d'Aviano slaapt niet! Eerst naar het Hof van Keizer

Leopold: "Jullie weten wie op het punt staat ons uit te roeien! De Turken!

Kara Moestafa

Als God dit toelaat, dan om de laksheid (= het nietsdoen) van Zijn zagezegde dienaars! De moslims kunnen alleen verslagen worden, indien wij het ónze doen! Onze plicht! Heb berouw over uw zonden en bekeer u! Dan wees dapper en vertrouwd op Gods genade!"

Pater Marco d'Aviano trekt door de hoofdstad: "Wenen! O Wenen, met uw liefde voor het luilekkerleven! Kijk welk pak slaag daarvoor op komst is! Keer om! Denk voortaan ná over wat je doet! O arm Wenen ..."

Hoewel hij velen door de ziekenzegen geneest, is Pater Marco zelf niet zo groot en hinkt hij. Toch doorkruist hij in 1682 en 1683 de Duitse en Hongaarse landen, zelfs de protestantse: "Leef weer als echte katholieken!"

De Pater onder veldheren en koningen

Als gezant van de paus en keizer brengt Marco d'Aviano Duitse vorsten met Polenkeizer Jan Sobieski samen. De

Duitsers vertrouwen het niet: “Wat weet die Pool van krijgsvoering? Kunnen we hem wel vertrouwen?”

Pater Marco grijpt het woord: “Majesteiten en Excellenties! Ik ben maar een arme monnik. Ik weet niets van oorlogsplannen, strategie en tactiek. Maar wat ik wél weet: in Wenen gaat het om het overleven van de christenheid! Ik weet óók: als u geloof en vertrouwen hebt: u zult winnen! En als nu de Koning van Polen zegt dat hij weet hóe we deze veldslag kunnen winnen ... dan laat het hem tenminste uitlegen!”

Die woorden treffen de aanvoerder van de keizerlijke troepen: Karel V van Lotharingen. Met Marco d’Aviano samen overtuigen ze de vorsten uit Zuid-Duitsland. En zelfs de vorst van het protestantse Keur-Saksen (tussen Berlijn en Tsjechië). Hij weet: “Als Wenen valt, zijn wij als volgende aan de beurt!”

En dan kiezen de Duitse leiders eindelijk hun aanvoerder. Het wordt ... Jan Sobieski, de Poolse koning! Voor de kosten van zijn leger op Duits en Hongaars grondgebied beloven de Duitsers zijn troepen te betalen. Maar nu moet de Polenkoning nog zijn eigen volk, zijn parlement, overtuigen. Dat kost tijd ... Tussen de vergaderingen door, knielt Koning Jan neer bij het wonderdadige beeld van Onze Lieve Vrouw in Czestochowa: “Help ons! Help de christenheid! Doe het parlement begrijpen dat Polen nodig is om de christenheid te

Zwarte Madonna Czestochowa

helpen redden!” Hij wijdt zijn zwaard aan Onze Lieve Vrouw toe.

Eindelijk! Op 30 maart geven zijn edelen Jan toestemming. Nu de troepen verzamelen! “Hopelijk komen we op tijd!”

“Alleen wanneer we het onze hebben gedaan ...”

Opdat ze zou overwinnen. Wie? Onze “Moeder”: de Heilige Kerk en natuurlijk: Maria. Voor overwinningen bidden en offeren wij in september. Voor een grotere verering van Onze Lieve Vrouw in oktober.

Zullen we zo’n grote redding meemaken? De Zalige Marco d’Aviano zegt: als wij bidden. De Rozenkrans! En als wij echt ons best doen altijd en overal te doen wat Jezus nú van ons wil. Het ónze!

Wordt vervolgd ...

Pater Koenraad Huysegems

Hoe de H. Franciscus een slechte wolf veranderde in een goede wolf

Voor de kleinen ...

Er was eens een wolf, die heel erg stout was. Hij sloop rond de weiden en als hij een lam zag, dat wat ver was afgedwaald van de herder en de hond, dan sprong hij er op af, trok het op zijn rug en nam het lam zo mee naar het bos om het op te eten. Het arme moederschap blaatte, de herder en de hond renden en schreeuwden. . . . maar de wolf was dan al te ver weg met het arme lammetje en de volgende dag was er niets meer van te vinden dan een bloedvlek op het gras, met een stukje van de schapenvacht. De rest had de wolf opgegeten! O, wat een lelijke wolf!

En zo had de wolf al heel veel schapen en lammetjes opgegeten. De mensen van Gubbio, waar de wolf woonde, verafschuwden het dier en wilden het doden. Ze namen hooivorken, stokken

en messen, maar ze konden de wolf niet vinden. Die hield zich verborgen en hoe meer de mensen hem achterna zaten en hoe bozer ze op hem werden, des te slechter werd de wolf. Hij dacht bij zichzelf: *“O, willen ze mij doodmaken? Nou, dan zal ik ze vóór zijn. Ik maak al hun schapen dood, ik ga al hun honden doodmaken, en dan zal ik hun kinderen ook nog doodbijten. Als de mannen en vrouwen geen wapens bij zich hebben om zich te verdedigen, dan ga ik die ook doden – en hoe meer de mensen me verafschuwen, hoe meer kwaad ik ga doen!”*

O, wat een slechte wolf! Het lukte de mensen intussen niet om de wolf te doden, die steeds meer schapen opat. Toen gingen de mensen van Gubbio naar de goede H. Franciscus en zeiden tegen hem: *“Verlos ons toch van die slechte wolf, die zoveel kwaad doet in ons land”*. *“Dat is goed,”* zei de Heilige, *“ik ga er naar toe”*. En hij vertrok. *“Wij gaan met u mee”*. *“Nee, nee”*, zei de Heilige, *“ik wil helemaal alleen naar de wolf”*. *“Maar neem dan een hooivork, een stok mee. Anders zal hij tegen u opspringen om u dood te bijten en u opeten”*. *“Nee, nee, ik wil geen stok. Ik wil broer wolf niet slaan, ik wil hem geen kwaad doen”*.

Zó praatte de Heilige over die slechte wolf. En de Heilige ging helemaal alleen, zonder stok, naar het bos, waar de wolf zich verborgen hield. Nu denken jullie misschien, dat hij heel hard begon te roepen: *“Slechte wolf, kom hier, dat ik je straf voor al het kwaad, dat je hebt gedaan!”* Nee hoor, helemaal niet. De Heilige zei met een heel, heel zachte stem: *“Broer Wolf, kom eens. Broeder Frans wil met je spreken”*.

De wolf geloofde zijn lange oren niet. Praatte er nu een mens tegen hem alsof hij zijn vriend, zijn broer was? Zoiets was hem nog nooit overkomen. Soms hoorde hij de kleine schaapherders wel heel lief praten tegen de lammetjes, maar tegen hem, de slechte wolf, had nog nooit iemand vriendelijk gesproken. Als ze tegen hem praatten, gebruikten de mensen alleen maar scheldwoorden. De wolf besloot daarom meteen: *“Die man zal ik nooit van m’n leven kwaad doen, nooit! Dat is de eerste, die vriendelijk praat tegen mij de slechte wolf!”*

Maar de Heilige bleef maar roepen met zijn vriendelijke stem: *“Broer Wolf, kom toch, kom! Wees toch niet bang van broeder Frans”*. Toen kwam de wolf uit zijn schuilplaats te voorschijn en ging voor de voeten van de Heilige liggen. Toen Franciscus de wolf zo lief zag liggen als een trouwe hond, toen zei hij heel zacht: *“Broer Wolf, jij doet veel kwaad in dit land”*. En de wolf boog zijn kop, heel, heel diep en in zijn slechte hart voelde hij voor het eerst het verlangen opkomen, dat hij al dat kwaad maar niet had gedaan. De Heilige ging nog altijd heel vriendelijk

door: *“Voor al het kwaad dat jij hebt gedaan, verdien je dat men je doodt op een vreselijke manier, zoals een schurk of een moordenaar. Iedereen eist dat. Maar ik, broer Wolf, ik wil niet, dat men je straft. Ik wil, dat men je vergeeft want ik weet, dat je dat allemaal hebt gedaan, omdat je honger had”*. De arme wolf sloeg zijn ogen op naar de man, die het middel vond om hem een beetje te verontschuldigen. En zijn ogen waren helemaal geen slechte ogen meer, maar grote, lieve ogen, die zeiden: *“Dank u wel, dat u zo goed voor mij, slecht dier, bent”*. De Heilige keek ook heel goedig naar die arme wolf, en begon een praatje met hem. *“Ik wil, dat er vrede komt tussen jou en de mensen van dit land, broer Wolf. Jij doet geen kwaad meer en zij vergeven je alles wat je tot nu toe hebt misdaan, en voortaan zullen ze jou te eten geven. Kun je het daar mee eens zijn, wolf?”* De wolf zei: *“Ja”* met zijn kop. *“Vooruit dan, broer Wolf, dan gaan we dit aan de inwoners van Gubbio vertellen.”*

En toen zagen de mensen van Gubbio de Heilige aankomen met de wolf naast zich, als twee dikke vrienden, en die slechte wolf liep me daar zo gezellig

als een heel klein hondje. De Heilige bracht de wolf naar het marktplein van de stad, waar iedereen zich had verzameld. En Franciscus herhaalde voor al die mensen: *“Mijn broer Wolf heeft me beloofd om niemand meer kwaad te doen, maar jullie moet hem dan helpen, dat hij van honger geen schapen meer hoeft op te eten. Jullie moeten hem iedere dag soep en vlees geven”*.

“Broer Wolf, laat eens zien aan deze mensen, dat je het hier mee eens bent.” Toen legde de wolf zijn rechterpoot in de hand van de H. Franciscus. Alle mensen, die daar aanwezig waren, beloofden van hun kant om de wolf te eten te geven, en te zorgen, dat hem nooit meer iets ontbrak. En toen ging de Heilige terug naar zijn klooster, de mensen naar hun huizen en de wolf naar zijn bos.

De volgende morgen kwam de wolf terug. De kleine kinderen waren nog wel een beetje bang van hem. De honden gromden en lieten hun tanden zien, maar de goeie wolf deed net alsof hij

daar niets van merkte. Hij at, wat men voor hem had klaargezet en ging weer terug naar het bos.

En voortaan ging het altijd zo. De kleine kinderen hadden langzamerhand ook geen angst meer voor hem en aaiden hem als ze hem tegenkwamen. En de goede wolf werd de vriend van alle mensen. Hij deed niemand meer kwaad en raakte zelfs geen schaap meer aan. En op zekere dag, toen hij al heel oud was, ging hij dood. Iedereen was bedroefd en huilde om die goede wolf, want nadat ze hem eerst hadden verafschuwd, hielden ze nu veel van hem omdat hij zo goed en lief was voor iedereen.

De H. Franciscus was een heel groot dierenvriend. Zó zelfs dat de dieren naar zijn stem luisterden. Hij wist, dat de dieren ook door God zijn geschapen. Het past ons dus niet de dieren onnodig te plagen. Een flinke Kruisvaarder doet net als Franciscus, en is goed voor de dieren.

Juffrouw Elly

Puntje

**Luister eens,
het Puntje van september en oktober is:**

Dagelijks het gebed tot de H. Jozef voor de Kerk doen!

Beste Kruisvaarders,

Toen op 20 september 1870 een vrijmetselaarsleger (vijanden van de Kerk) met 60.000 soldaten een opening in de stadspoort van Rome 'Porta Pia' (zie foto) hadden gemaakt, konden de pauselijke soldaten, Zouaven genaamd, Rome, de hoofdstad van de Katholieke Kerk, niet meer verdedigen. Na symbolisch weerstand te hebben geboden, gaf de zalige Paus Pius IX dan ook het bevel aan zijn soldaten om zich terug te trekken tot op het Sint-Pietersplein. De volgende dag, op 21 september 1870, marcheerde het vijandelijke leger tot aan de poort

van de Sint-Pietersbasiliek, waardoor de paus van al zijn pauselijke landen beroofd werd. Gebieden, die zijn voorgangers overigens sinds de dagen van Karel de Grote in bezit hadden. De Stoel van Petrus had na 1116 jaar zijn wereldlijke zelfstandigheid verloren. Op dat kritieke moment, beste Kruisvaarders, dreigden de poorten van de hel werkelijk de Kerk te overweldigen. Het waren donkere tijden.

Zouaven

De gehele katholieke wereld verkeerde terecht in de grootste angst, niet wetende hoe dit zou aflopen. Zou men de paus vermoorden, of de kerken vernietigen, of de sacramenten verbieden? Niemand wist het. Pius IX had echter al een volgende zet op het schaakbord voorbereid. Hij riep het Eerste

Vaticaan Concilie samen waar hij tegenover de bisschoppen uit geheel de wereld verklaarde dat, wanneer Gods vijanden alles trachtten te vernietigen wat christelijk is, de Kerk steeds de gewoonte had om Gods bescherming af te roepen. Bovendien, zo sprak Pius IX, hebben de katholieken bij elk gevaar bescherming gevonden onder de mantel van Maria – hun Moeder.

Maar zoals we in het Evangelie kunnen lezen, zochten deze beiden – Jezus en Maria – in de grootste gevaren zelf steeds hun toevlucht bij de sterke H. Jozef. Daarom stelde Paus Pius IX op 8 december 1870 de H. Jozef tot beschermheer van de Katholieke Kerk aan. Met resultaat, want sinds die dag zette nooit meer een vijandig soldaat een voet binnen het Vaticaan. De H. Jozef is machtig!

Beste Kruisvaarders, belangrijke personen uit het Nieuwe Testament hebben steeds een voorafbeelding in het Oude Testament. Zo deed God het ook met de voedstervader van Zijn Zoon: de H. Jozef. Jullie kennen zeker het verhaal van de patriarch Jozef, de zoon van Jacob, die door de farao als landvoogd over geheel Egypte werd aangesteld om het joodse volk van de hongerdood te redden. Deze Egyptische Jozef had door zijn slimheid tijdens de zeven vette vruchtbare jaren korenschuren laten bouwen en had bevolen om hierin graan op te slaan, waarvan het volk dan kon eten tijdens de zeven magere jaren.

Toen de gepaste tijd gekomen was, waarop de eeuwige Vader had besloten Jezus ons ter verlossing te sturen, koos God een andere Jozef

Ga naar Jozef

uit, waarvan de eerste slechts een voorafbeelding was. God de Vader stelde onze H. Jozef aan als heer en prins van Zijn huis en tot vorst over al Zijn bezittingen, net zoals de farao de andere Jozef over Egypte had aangesteld. God maakte de H. Jozef zelfs tot Zijn plaatsvervanger op aarde en vertrouwde hem Zijn rijkste schatten toe: de Onbevleete Maagd Maria en Jezus Christus – Jezus, het ware Hemelbrood dat ons in de Communie wordt gereikt, zodat onze ziel niet van honger zou omkomen.

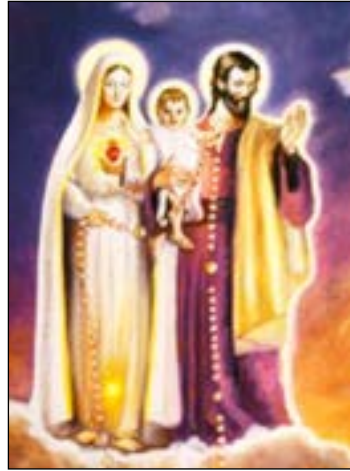
Welke ongelofelijke uitverkiezing van de H. Jozef! Zovele profeten en koningen hadden Jezus willen zien. Jozef zag Hem echter niet alleen, maar hij sprak ook met Hem, drukte Hem in zijn armen en met bezorgdheid voedde en verdedigde hij Diegene die ons allen in leven houdt. Terecht wordt dus de H. Jozef met een bijzondere verering verheerlijkt, en hebben de Katholieken in de meest gevaarlijke uren om zijn bijstand gesmeekt. Paus

Leo XIII oppert: *“Is het niet meer dan juist, dat de H. Jozef, die destijds het H. Gezin van Nazareth verzorgde en hen op de vlucht naar Egypte beschermde, nu niet de Kerk van Jezus Christus onder zijn hoede zou willen nemen? De H. Familie was immers de rooms-katholieke Kerk in het klein!”*

De kerkvader Ambrosius zegt bovendien: omdat Jozef met Maria gehuwd is, is hij ook verplicht om over de katholieke Kerk te waken. Jozef moest namelijk voor Maria's veiligheid zorgen. Wel, zij die de Onbevleete Moeder van de Stichter van de Kerk is, is zelf een beeld van de katholieke Kerk. Jozef erkent nu in de Kerk zijn bruid Maria en wil dus ook over de veiligheid en reinheid van de Kerk waken. Hoe moeten wij dit verstaan?

Wel, de H. Jozef waakt over de zuiverheid van de katholieke leer – hij ziet toe dat niets van het katholieke geloof verdwijnt of veranderd wordt. Hij beschermt het geloof tegen innerlijke en uiterlijke vijanden, die het katholiek geloof of de katholieke goede zeden trachten te verdraaien en vernietigen. Dat trachten Gods vijanden te doen in onze tijden, beste Kruisvaarders! We hebben echte vijanden!

En vergissen we ons niet, beste Kruisvaarders! Waken over de zuiverheid van het katholiek geloof is een hoge opgave, een eervolle opgave. Waarom? Wel, omdat het geloof zorgt voor de eenheid in de katholieke Kerk. In de schoot van de katholieke Kerk zijn er namelijk vele mensen uit talrijke landen en ontelbare talen verzameld, maar allen bekennen ze hetzelfde geloof. Het katholieke geloof

De Heilige Familie

welke het ene ware geloof is! Indien deze ene geloofsbelijdenis verloren gaat – indien iedereen gelooft wat hij maar wil, zoals de Modernisten wensen, zou er geen eenheid meer zijn en dus ook geen katholieke Kerk. De taak van de H. Jozef om de bewaker en verdediger van ons geloof te zijn, is dus buitenmate belangrijk voor ons zielenheil. Zonder katholieke Kerk, geen redding. Daarom moeten we de H. Jozef des te meer aanroepen, bijzonder in de huidige omstandigheden waarin het geloof en de traditionele liturgie aangevallen worden. We moeten hem vragen dat God de paus en de bisschoppen het licht en de kracht van de H. Geest zou sturen. Dat God de vijanden van de Kerk in het stof zou doen bijten en zou doen verliezen!

Sommigen kunnen het vreemd vinden dat iemand die geen priester is (zoals de H. Jozef) toch patroon van de Kerk kan zijn. Mgr. Lefebvre antwoordt echter dat Jozef wel niet tot bisschop

Mgr. Lefebvre

of ook niet tot priester werd uitverkozen, maar zeker wel de priesterlijke deugden bezat. Hij was een voorbeeld van gehoorzaamheid tegen God, kuisheid, armoede en offergezindheid. Bovendien bezat hij net zoals de priester een vereniging met de H. Maagd Maria, de Medeverlosseres en Middelaars van alle genaden.

Beste Kruisvaarders, de komende twee maanden, september en oktober, willen wij na dit alles te hebben gehoord als puntje elke dag het gebed tot de H. Jozef voor de Kerk bidden, opdat hij de Kerk beschermt en haar laat triomferen over al haar vijanden. Ons kruisvaardersleger van de E.K. neemt deel aan deze grote strijd! Ons wapen van uitverkiezing in de komende maanden is het “Jozefsgebed”. Jullie kennen dat gebed, want in onze kerken en kapel-

len wordt dit gebed telkens na afloop van het Rozenhoedje gebeden: “Tot u H. Jozef nemen wij onze toevlucht in onze nood ...”

Beste Kruisvaarders, ook onze Koningin Maria zal blij zijn met dit puntje! Heel blij! Na haar laatste verschijning in Fatima verscheen immers ook de H. Jozef met het Jezuskind op zijn arm aan de herdertjes. Jozef zegende de wereld met het teken van het H. Kruis. Wat betekent dat? Wel, Maria verlangt duidelijk, dat haar bruidgom naar het einde der tijden toe meer en meer vereerd wordt. De H. Jozef speelt naar Maria’s eigen woorden een belangrijke rol in de strijd die vandaag uitgevochten wordt. Hij zal deelhebben aan de triomf van het Onbevleete Hart van zijn Bruid. Het is Maria zelf die heeft beloofd: “De H. Jozef zal u de vrede brengen!” Daarom, beste Kruisvaarders, gaan we in het offensief opdat Gods orde hersteld wordt! Vertrouwen we op de H. Jozef! Bidden we dit “Jozefsgebed” en drijven we de vijanden van de katholieke Kerk op de vlucht! Geven we hen geen rust totdat de totale overwinning behaald is! Totdat iedere knie zich buigt voor onze Koning: Christuskoning en Zijn Moeder Maria!

Telkens als jullie het “Jozefsgebed” hebben gebeden, mogen jullie een aantekening maken in de kolom van het Puntje op jullie Schatkist! Kruisvaarders, te wapen, ten aanval! Gods zegen!

Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder

Bijbelse Geschiedenis

R. Businger

117. De derde apostolische reis van Paulus (53-58)

Volkeren zullen wandelen naar Uw licht en koningen gaan naar de glans, die van U opgaat. Is.60, 3

Niet lang na zijn tweede reis trok Paulus nogmaals – vanaf **Antiochië** – door een groot gedeelte van **Klein-Azië**, overal de gelovigen bezoekend en versterkend. Zo kwam hij wederom te **Efese**. Hier liet hij bij zijn aankomst twaalf leerlingen, die slechts het doopsel van boetvaardigheid van Johannes hadden ontvangen, in de Naam van Jezus dopen; *vervolgens legde hij hun de handen op en de H. Geest daalde over hen neer*. Ruim twee jaren bleef hij te Efese, zodat alle bewoners van het Romeinse gedeelte van Azië met de leer van Jezus bekend werden. God verrichtte door hem veel wonderen. Men legde zelfs zijn zweetdoeken en gordels de zieken op, en de boze geesten werden uitgedreven. Allen, die dit zagen, werden met verwondering en heilige vrees vervuld. Velen geloofden en

beleden rouwmoedig wat zij hadden gedaan.

Omstreeks deze tijd ontstond er een hevig oproer tegen Paulus en zijn medehelpers. Er was namelijk in Efese een zilversmid, met name Demetrius, die kleine afbeeldingen vervaardigde van de tempel van de godin Diana en daarmee veel geld verdiende en liet verdienen. Deze riep zijn vakgenoten met de werklieden samen en zei: *“Mannen! U weet, dat we aan dit bedrijf onze welstand hebben te danken. Nu ziet u en hoort u, hoe deze Paulus niet slechts te Efese, maar in bijna gans Azië heel wat mensen door zijn redeneren er afkerig van maakt. Want hij beweert: Wat met de hand wordt gemaakt, zijn geen goden”*. Nu kwam de gehele stad in oproer en eerst na veel inspanning en moeite slaagde de stedelijke overheid er in, het volk tot bedaren te brengen.

Doch Paulus verliet de stad en begaf zich andermaal naar **Macedonië en Griekenland**, om daar de

Christenen te bezoeken. Op de terugreis naar Azië kwam hij weer te **Troas**. Hier bleef hij een week lang. *Op Zondag vergaderden daar alle gelovigen in een grote zaal, om de heilige Geheimen te vieren, en Paulus preekte tot middernacht.*

Een jongeling, die bij het venster in slaap was gevallen, viel van de derde verdieping naar beneden en werd dood opgenomen. Maar Paulus wekte hem ten leven op.

Nu reisde Paulus naar **Milete**.

Hierheen liet hij de ouderen en priesters van de kerk van Efese komen en nam van hen hartroerend afscheid. Hij sprak: *“Zie, nu ben ik vast besloten naar Jeruzalem te gaan. Ik weet niet, wat mij daar zal overkomen; maar wel, dat de H. Geest van stad tot stad mij betuigt en zegt, dat boeien en verdrukkingen mij wachten. Maar ik voor mij hecht aan mijn leven geen waarde, zo ik maar mijn taak mag volbrengen, en de bediening, die ik van de Heer Jezus ontvang, om van het Evangelie van Gods genade te getuigen. Zie, thans weet ik, (dit was zijn persoonlijke overtuiging), dat u mijn aangezicht niet meer zult zien, u allen, onder wie ik rondging, om het koninkrijk Gods te verkondigen.*

Geeft acht op uzelf, en op heel de kudde, waarover de H. Geest u als bewakers (bisschoppen) heeft gesteld, om de Kerk van God te besturen, die Hij zich door Zijn eigen Bloed heeft

verworven. Ik weet, dat na mijn heengaan wrede wolven onder u zullen komen, die de kudde niet sparen; en dat uit uw eigen midden mannen zullen opstaan, die verkeerde dingen leren, om de leerlingen met zich mee te slepen. Wees daarom waakzaam, en blijf er aan denken, hoe ik drie jaar lang niet heb gerust, nacht en dag onder tranen ieder van u te vermanen. En thans beveel ik u aan de Heer en aan het woord van Zijn genade; aan Hem, die machtig is, om de bouw te voltooien, en u te midden van alle heiligen het erfdeel te schenken”.

Toen Paulus zijn afscheidsrede had beëindigd, knielde hij neer en bad met hen. Nu weenden allen en vielen Paulus om de hals, ten uiterste bedroefd, omdat hij had gezegd, *“dat ze zijn aangezicht niet zouden weerzien”*. En zij geleidden hem naar het schip, waarmee hij naar **Palestina** voer.

118. Gevangenschap van Paulus. – Zijn dood (67)

Wie volhardt ten einde toe, zal zalig worden. Mt. 10, 22

De Joden waren zeer verbitterd op Paulus. Toen hij in 58 te **Jeruzalem**

Kort overzicht van Paulus' missiereizen

I	II	III
(44-50)	(50-53)	(53-58)
Antiochië (Syrië)	Antiochië (S.)	Antiochië (S.)
Seleucië	door Syrië en	door Galatië en
Cyprus (Sal.-Pathos)	Cilicië naar	Frygië naar
Perge (Pamfilië)	Derbe en Lystra	Efese en Troas
Antiochië (Pisidië)	door Frygië en	Macedonië
Iconium	Galatië naar	Korinthe
Lystra en	Troas (Mysië)	terug naar Filippi
Derbe (Lycaonië)	Filippi	Troas en Assus
terug naar	Thessalonica	langs Mitylene, Chios en
Lystra	Berea	Samos naar Milete
Antiochië (P.)	Athene	Tyrus
Perge	Korinthe	Ptolemaïs
Attalia	Efese	Cesarea
Seleucië	Cesarea	Jeruzalem
Antiochië (S.)	Jeruzalem	(Gevangen naar
	Antiochië (S.)	Cesarea: 58-60)

aankwam, verwekten zij zelfs een opstand tegen hem, en de overste van de Romeinse krijgsmacht moest hem zelfs in de gevangenis zetten om hem tegen de oproerlingen te beschermen. Doch God bemoedigde hem.

De volgende morgen vormden ruim veertig Joden een complot tegen Paulus, om hem om het leven te brengen. Toen de overste dit vernam, liet hij, vrezend dat zij Paulus onderweg zouden overvallen, hem onder sterk geleide van meer dan 400 man soldaten, langsdragers en ruiters 's nachts vervoeren naar de Romeinse landvoogd Felix in **Cesarea**. Daar bracht Paulus twee jaar in gevangenschap door (58-60), doch werd op bevel van Felix menslievend behandeld. Toen na die twee jaar Felix werd opgevolgd door de landvoogd Festus,

verlangden de Joden van deze, dat hij Paulus naar Jeruzalem zou laten vervoeren, om daar gevonnist te worden; doch hun heimelijk plan was, een hinderlaag te leggen en de Apostel onderweg te vermoorden. Nu sprak Paulus als Romeins burger: *“Ik beroep me op Caesar!”* Hij werd dus met Lucas en vele andere gevangenen op een schip **naar Rome** gevoerd, om door de keizer geoordeeld te worden. Op die reis werden zij door ontzettend noodweer overvallen en zagen de dood voor ogen. Doch Paulus sprak hun moed in: 's nachts was hem een engel verschenen en had hem gezegd: *“Vrees niet, Paulus, u moet voor Caesar verschijnen; en zie, God heeft u goedgunstig allen behouden, die met u op het schip zijn”*. Maar wel zou het schip verloren gaan.

Zijn woord ging geheel in vervulling. Bij het eiland **Malta** leden zij schipbreuk. Het schip stiet op een landtong en sloeg door het geweld van wind en golven uit elkaar, doch allen werden op wonderbare wijze gered, met de gehele bemanning, allen te samen 276 personen.

De bewoners ontvingen hen zeer vriendelijk bij een groot vuur, aangestoken wegens de regen en de kou. Toen Paulus nu een hoop dor hout bij elkaar had gehaald en dit op het vuur wierp, kwam er door de warmte eensklaps een adder uit en kronkelde zich om zijn hand. Dit zagen de heidense inboorlingen en zeiden tot elkaar: *“Die man is zeker een moordenaar; want zelfs na zijn redding uit zee, laat de Gerechtigheid hem niet in leven”*. Doch Paulus schudde het dier af in het vuur, zonder enig letsel te krijgen, en zij hielden hem voor een god. – Paulus genas veel zieken op het ei-

land en stond er in hoog aanzien. Na een verblijf van drie maanden verliet hij met de andere gevangenen Malta en zette koers naar **Rome**.

Hier aangekomen, werd hem toegestaan, een eigen woning te betrekken met een soldaat, die hem moest bewaken, zodat zijn gevangenschap niet zwaar was. Hij verbleef er twee jaar (61-63), ontving er allen die bij hem kwamen en preekte het koninkrijk Gods en de leer van Jezus Christus in alle vrijmoedigheid en zonder verandering.

Daarna in vrijheid gesteld, reisde hij nogmaals door veel landen, o.a. Spanje, om het woord Gods te verkondigen. Sommigen noemen dit de vierde reis van de H. Paulus. Om trent het jaar 67 na Christus' geboorte kwam hij weer te Rome, en werd daar gedurende de hevige christenvervolgung van Nero onthoofd. (Feestdag 29 juni)

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van juni en juli?

	juni	juli
Aantal Schatkisten:	19	10
Dagelijkse Toewijding	649	345
H. Mis	158	54
H. Communie	139	45
Geestelijke Communie	475	211
Offers	555	242
Tientjes	2.084	1.195
Bezoek aan het Allerheiligste	45	16
Meditatie	138	63
Goed Voorbeeld	436	239
Puntje	420	212

Jaarprogramma 2019

Wanneer?	Waar?	Wat?
van		
t/m		
14-09	Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
21-09	Utrecht	Derde Orde FSSPX, bedevaart
05-10	Banneux	Bedevaart District Benelux
12-10	Gerwen	Aanbiddingsdag
13-10	Leiden	Parochiefeest
14-10	19-10	Geestelijke Oefeningen (dames)
10-11	Utrecht	Parochiefeest
16-11	Gerwen	Derde Orde FSSPX
24-11	Gerwen	Parochiefeest met Sinterklaas
24-11	Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
01-12	Gerwen/Leiden/ Utrecht	Adventsbezinning (+Derde Orde FSSPX)

De priesters van de Priesterbroederschap St. Pius X zijn op zondag 12 augustus 1984 officieel begonnen in Nederland. Mgr. Lefebvre diende op zaterdag 16 maart 1985 het H. Vormsel toe in de oude St. Clemenskerk te Gerwen.

SPORTDAG VAN DE TRADITIE

Zaterdag **14**
September

TEDEKEN
WELKOM!

10U 30
VOETBALTOERNOOI

Inschrijving - 10€ per team - vóór 1ste september
via laurentvanderlinden@telenet.be / 0475 65 34 56
(Lunch mogelijk voor 3€)

14U
VOLLEYBAL EN BASKETBAL

15U
KINDERVOETBAL

18U 30
AVONDETEN

6€ per volwassene - 3€ per kind
Huisgemaakte desserts zijn welkom

20U
Gezellig samen zijn rond een kampvuur

SPORTCENTRUM "BERENTRODÉ" | GROTE DOELSTRAAT 1 | 2820 BONHEIDEN

BEDEVAAART NAAR BANNEUX

www.fsspx.be

ZATERDAG 5 OKTOBER 2019

9u00
Samenkomst bij de Verschijningskapel
Rozenkransomwegang

10u30
Gezongen H. Mis
(Sint-Franciscus kapel)

12u30 - 13u30
Picknick (Gastencentrum "Saint Jean")
(soep aangeboden - hotdogs verkrijgbaar)

14u00
Vertrek aan de miraculeuze Bron

16u15
Verering van het Heilig Kruis te Tancremont

10u30 **1u00** **16u15**

Voor de bus: zie inschrijfformulier. Info: Ch. Windels 0032-472-371369

De Hoogmis zondags in Leiden is nu rechtstreeks te volgen en vanaf de avond opnieuw te bekijken op YouTube.

Hier de gegevens:

1. Rechtstreekse uitzending / live streamer: fsspx.gkstreamer.nl:8044
2. Opgenomen: YouTube: FSSPX-Leiden

OERAL KOZAKKENKOOR

ONDER LEIDING VAN GREGOR BAK

€ 15,⁰⁰

Voor wie steek jij een kaarsje op?

REQUIEMCONCERT

ZATERDAG 2 NOVEMBER 20:00 uur

SINT-WILLIBRODKERK
Minrebroederstraat 21 | Utrecht

KERK
OPEN
19:15u

Op 2 november worden in Gerwen, Leiden en Utrecht overdag de Requiemmissen opgedragen. Zie kalender. 's Avonds is er een concert in Utrecht!

De kaars is in de prijs, en krijgt u bij binnenkomst.

In de pauze is er gelegenheid deze kaars voor uw dierbaren aan te steken.

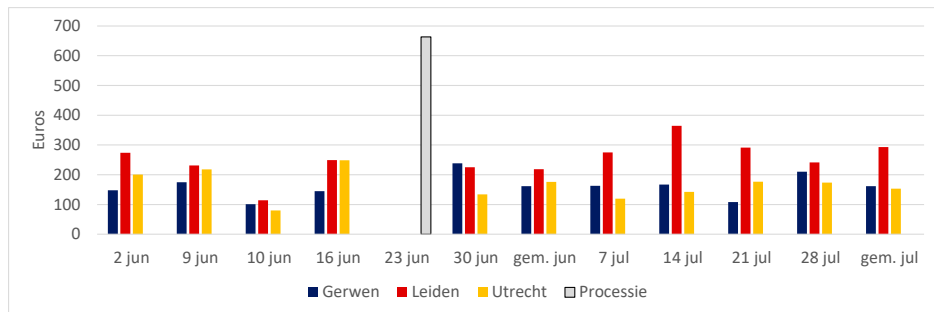
Kom allen, herdenk uw dierbaren, steun de St. Willibrordkerk!

Kaarten verkrijgbaar via de Site OERAL KOZAKKENKOOR
of aan de kerkdeur, open 19.15 uur.

Onze Overledenen

Mej.	J.H.M.	Alders	Haarlem	01	09	1998
Mevr.	M.J.	Palm	Arnhem	10	09	1999
Hr.	L.	Weusten	Sittard	14	09	1990
Mevr.	A.P.M.	Jansen-Huurdeman	Nuenen	14	09	2004
Hr.	J.C.	Poll	Leerdam	14	09	2005
Mevr.	W.	Donkers-van Stiphout	Gerwen	19	09	1999
Mevr.	A.G.M.	Pelgrom-van Leeuwen	Middenbeemster	20	09	2014
Mevr.	F.A.	Sas-Brabander	Den Haag	24	09	2006
Hr.	P.B.	Zegers	Purmerend	25	09	2005
Mevr.	E.I.L.M.	Gadiot-Regout	Vaesrade	28	09	2009
Hr.	J.H.	de Heisakkers	Eindhoven	01	10	1995
Mevr.	J.C.M.	van Doeveren	Delft	05	10	2007
Mevr.	E.M.	van Os-van Leeuwen	Groesbeek	05	10	2011
Hr.	F.J.	Pelgrom	Amsterdam	09	10	1990
Hr.	Ch.	Manders	Den Haag	11	10	2011
Hr.	H.C.	de Vreede	Nootdorp	11	10	2013
Mevr.	E.E.M.	Nikkelen-Braudigom	Haarlem	22	10	2004
Mevr.	W.M.	Bruines-Dona	Amsterdam	22	10	2005
Mej.	J.T.H.	Willems	Nijmegen	24	10	1999
Mevr.	A.	Hennekes	Arnhem	27	10	2004
Hr.	M.J.	van Haren	Nijmegen	27	10	2012
Mej.	H.T.H.	Pepels	Stein	31	10	2005

Collecten in de maanden juni en juli 2019

Kalender Gerwen

September

zo.	1	8.30 17.30	Hoogmis Hoogmis	12^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.); <i>kinderzegen</i> (In Brielle) Votiefmis HH. Martelaren van Gorcum (2 ^e kl.); ged. 12 ^e zondag na Pinksteren; <i>kinderzegen</i>
ma.	2	18.30	H. Mis	H. Stefanus, koning en bel. (3 ^e kl.)
di.	3	18.30	H. Mis	H. Pius X, paus en bel. (1^e kl.); patroon van onze Priesterbroederschap door de week (4 ^e kl.)
wo.	4	7.15	H. Mis	
do.	5	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Laurentius Justinianus, biss. en bel. (3 ^e kl.)
vr.	6	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.)
za.	7	7.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); aansluitend Lof met Rozenhoedje
		12.00	Huwelijks- sluiting	Gezongen H. Mis voor Bruidegom en Bruid; m.m.v. het Ceciliakoor, Leiden
zo.	8	10.30	Hoogmis	H. Pius X, paus en bel. (1^e kl.), patroon van onze Priesterbroederschap; ged. 13^e zondag na Pinksteren; <i>FSSPX 35 jaar in Nederland!</i>
ma.	9	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Gorgonius, mart.
di.	10	18.30	H. Mis	H. Nicolaas van Tolentino, bel. (3 ^e kl.)
wo.	11	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Protus en Hyacinthus, mart.
do.	12	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Feest van de H. Naam van Maria (3 ^e kl.)
vr.	13	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	14	-----	geen H. Mis	Kruisverheffing (2 ^e kl.)
zo.	15	10.30	Hoogmis	14^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
ma.	16	18.30	H. Mis	HH. Cornelius, paus, en Cyprianus, biss., mart. (3 ^e kl.); ged. HH. Euphemia, Lucia en Gemini-anus, mart.
di.	17	18.30	H. Mis	H. Lambertus, biss. en mart (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. HH. Kruiswonden van de H. Franciscus, bel.
wo.	18	7.15	H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e kl.); ged. H. Jozef van Cu-pertino, bel.; <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>

do.	19	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	HH. Januarius, biss., en gez., mart. (3 ^e kl.)
vr.	20	7.15	H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e kl.); ged. HH. Eustachius en gez., mart.; vasten en onthouding aanbevolen
za.	21	9.00	H. Mis	H. Mattheüs, Apostel en Evangelist (2 ^e kl.); ged. Quatertemperdag
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	22	10.30	Hoogmis	15^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	23	18.30	H. Mis	H. Linus, paus en mart. (3 ^e kl.); ged. H. Thecla, maagd en mart.
di.	24	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. O.-L.-Vrouw-tot-vrijkoping-van-de-slaven
wo.	25	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
do.	26	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Cyprianus en Justina, mart.
vr.	27	7.15	H. Mis	HH. Cosmas en Damianus, mart. (3 ^e kl.)
za.	28	9.00	H. Mis	H. Wenceslaus, hertog en mart. (3 ^e kl.)
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	29	10.30	Hoogmis	Wijding van de basiliek van de H. Aartsengel Michaël (1^e kl.); ged. 16^e zondag na Pinksteren
ma.	30	18.30	H. Mis	H. Hiëronymus, bel. en kerkl. (3 ^e kl.)

Oktober

Rozenkransmaand

di.	1	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Remigius, biss. en bel.
wo.	2	7.15	H. Mis	Feest van de HH. Engelbewaarders (3 ^e kl.)
do.	3	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Theresia-van-het-Kind-Jezus, maagd (3 ^e kl.)
vr.	4	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Franciscus van Assisi
za.	5	7.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. HH. Placidus en gez., mart.
		8.00	<i>Vertrek</i>	<i>Bedevaart naar Banneux</i>
zo.	6	10.30	Hoogmis	17^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen
ma.	7	18.30	gez. H. Mis	Feest van O.L. Vrouw van de H. Rozenkrans (2 ^e kl.); ged. H. Marcus, paus en bel.
di.	8	18.30	H. Mis	H. Brigitta van Zweden, weduwe (3 ^e kl.); ged. HH. Sergius, Bacchus, Marcellus en Apulejus, mart.

wo.	9	7.15	H. Mis	H. Johannes Leonardi, bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Dionysius, Rusticus en Eleutherius, mart.
do.	10	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Franciscus Borgia, bel. (3 ^e kl.)
vr.	11	7.15	H. Mis	Feest van het Moederschap van de H. Maagd Maria (2 ^e kl.)
za.	12	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
				<i>Aanbiddingsdag!</i>
		10.00		<i>uitstelling en 1^e Rozenhoedje</i>
		13.00		<i>2^e Rozenhoedje</i>
		15.00		<i>Kruisweg</i>
		17.00		<i>3^e Rozenhoedje</i>
		17.45		<i>sluiting met Sacramentele Zegen</i>
zo.	13	10.30	Hoogmis	18^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	14	18.30	H. Mis	H. Callixtus I, paus en mart. (3 ^e kl.)
di.	15	18.30	H. Mis	H. Theresia van Avila, maagd (3 ^e kl.)
wo.	16	7.15	H. Mis	Kerkwijdingsfeest van de kerken, wier wijdingsfeest niet bekend is (1^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch)
do.	17	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Margaretha Maria Alacoque, maagd (3 ^e kl.)
vr.	18	7.15	H. Mis	H. Lucas, Evangelist (2 ^e kl.)
za.	19	9.00	H. Mis	H. Petrus van Alcantara, bel. (3 ^e kl.)
zo.	20	10.30	Hoogmis	19^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); ged. Uitbreiding van het Geloof; <i>Missiezondag; tweede collecte voor de renovatie van onze lagere school van het Kind Jezus in La Reja, Argentinië</i>
ma.	21	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Hilarion, abt, en HH. Ursula en gezellinnen, maagden en mart.
di.	22	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	23	7.15	H. Mis	H. Antonius Maria Claret, biss. en bel. (3 ^e kl.)
do.	24	-----	geen Lof	
		-----	geen H. Mis	H. Rafaël, aartsengel (3 ^e kl.)
vr.	25	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Chrysanthus en Daria, mart.
za.	26	-----	geen H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Evaristus, paus en mart.
zo.	27	10.30	Hoogmis	Feest van Christus Koning (1^e kl.) (20^e zondag na Pinksteren); na de Mis: Lof met toewijding van de wereld aan het H. Hart van Jezus
ma.	28	18.30	H. Mis	HH. Simon en Judas, apostelen (2 ^e kl.)
di.	29	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	30	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)

do. 31 17.30 Lof
18.30 H. Mis door de week (4^e kl.)

November

vr. 1 17.30 Lof (Eerste vrijdag)
18.30 Hoogmis Allerheiligen (1^e kl.), verplichte feestdag
za. 2 9.00 Requiem (2) Allerzielen (1^e kl.)
aansl. Requiem (3)
10.30 gezongen Requiem (1)
zo. 3 10.30 Hoogmis 21^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen
en zegening Hubertusbrood

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht: Zaterdag 21 en 28 sept. (van 10.30-12.00 uur)

Eucharistische Kruistocht: bijeenkomst nog nader aan te geven

Derde Orde: bedevaart naar de relikwieën van de H. Willibrord te Utrecht op zaterdag 21 sept.

Geloofsverdieping volwassenen: zondag 22 sept. en 20 okt. (over de Liturgie)

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomsten 15 sept. en 5 okt. (Banneux)

Aanbiddingsdag Gerwen: zaterdag 12 okt.

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven
- Dames: 3. roepingen

Mgr. Lefebvre te Gerwen in 1985

Kalender Leiden

September

zo.	1	10.30	Hoogmis	12 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
		17.30	Hoogmis	(In Brielle) Votiefmis HH. Martelaren van Gorcum (2 ^e kl.); ged. 12 ^e zondag na Pinksteren; <i>kinderzegen</i>
vr.	6	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.)
za.	7	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	8	10.30	Hoogmis	H. Pius X, paus en bel. (1 ^e kl.), patroon van onze Priesterbroederschap; ged. 13 ^e zondag na Pinksteren; <i>FSSPX 35 jaar in Nederland!</i>
vr.	13	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	14	9.00	H. Mis	Kruisverheffing (2 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	15	10.30	Hoogmis	14 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
vr.	20	19.00	H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e kl.); ged. HH. Eustachius en gez., mart.; vasten en onthouding aanbevolen
za.	21	9.00	H. Mis	H. Mattheüs, Apostel en Evangelist (2 ^e kl.); ged. Quatertemperdag
		10.20	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	22	10.30	Hoogmis	15 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
vr.	27	19.00	H. Mis	HH. Cosmas en Damianus, mart. (3 ^e kl.)
za.	28	9.00	H. Mis	H. Wenceslaus, hertog en mart. (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	29	10.30	Hoogmis	Wijding van de basiliek van de H. Aartsengel Michaël (1 ^e kl.); ged. 16 ^e zondag na Pinksteren

Oktober

Rozenkransmaand

vr.	4	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Franciscus van Assisi
za.	5	6.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged.

				HH. Broers Ewald, mart. (bisdom Rotterdam); ged. HH. Placidus en gez., mart. <i>Bedevaart naar Banneux</i>
	7.00	<i>Vertrek</i>		
zo.	6	10.30	Hoogmis	17^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
vr.	11	-----	geen H. Mis	Feest van het Moederschap van de H. Maagd Maria (2 ^e kl.)
za.	12	-----	geen H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
zo.	13	10.30	Hoogmis	Plechtige viering van het Feest van O.L. Vrouw v.d. H. Rozenkrans (1 ^e kl.); ged. 18 ^e zondag na Pinksteren; <i>Parochiefeest tot 19.00 uur!</i>
vr.	18	-----	geen H. Mis	H. Lucas, Evangelist (2 ^e kl.)
za.	19	-----	geen H. Mis	H. Petrus van Alcantara, bel. (3 ^e kl.)
zo.	20	10.30	Hoogmis	19^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.); ged. <i>Uitbreiding van het Geloof; Missiezondag; tweede collecte voor de renovatie van onze lagere school van het Kind Jezus in La Reja, Argentinië</i>
vr.	25	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Chrysanthus en Daria, mart.
za.	26	-----	geen H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Evaristus, paus en mart.
zo.	27	10.30	Hoogmis	Feest van Christus Koning (1 ^e kl.) (20 ^e zondag na Pinksteren); na de Mis: <i>Lof met toewijding van de wereld aan het H. Hart van Jezus</i>

November

vr.	1	18.00	Lof	<i>(Eerste vrijdag)</i>
		19.00	Hoogmis	Allerheiligen (1 ^e kl.), verplichte feestdag
za.	2	9.00	Requiem (2)	Allerzielen (1 ^e kl.)
		aansl.	Requiem (3)	
		10.30	gezongen Requiem (1)	
zo.	3	10.30	Hoogmis	21^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht: Zaterdag 7, 14, 21 en 28 sept. (van 10.20-12.00 uur)

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomsten 15 sept. en 20 okt.

Eucharistische Kruistocht: bijeenkomsten 22 sept., 6 okt. en 3 nov.

Geloofsverdieping volwassenen en Militia Immaculatae: nader bericht per e-mail

Parochiefeest: zondag 13 okt.

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht

September

zo.	1	12.00 17.30	Hoogmis Hoogmis	12^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen (In Brielle) Votiefmis HH. Martelaren van Gorcum (2^e kl.); ged. 12^e zondag na Pinksteren; kinderzegen
vr.	6	-----	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand ter ere v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.)
za.	7	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand ter ere v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.)
zo.	8	10.30	Hoogmis	H. Pius X, paus en bel. (1^e kl.), patroon van onze Priesterbroederschap; ged. 13^e zondag na Pinksteren; FSSPX 35 jaar in Nederland!
vr.	13	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	14	10.00	H. Mis	Kruisverheffing (2 ^e kl.)
zo.	15	10.30	Hoogmis	14^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	20	-----	geen H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e kl.); ged. HH. Eustachius en gez., mart.; <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
za.	21	11.00	gez. H. Mis	H. Mattheüs, Apostel en Evangelist (2 ^e kl.); ged. Quatertemperdag; <i>bijeenkomst Derde Orde / Bedevaart</i>
zo.	22	10.30	Hoogmis	15^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	27	-----	geen H. Mis	HH. Cosmas en Damianus, mart. (3 ^e kl.)
za.	28	-----	geen H. Mis	H. Wenceslaus, hertog en mart. (3 ^e kl.)
zo.	29	10.30	Hoogmis	Wijding van de basiliek van de H. Aartsengel Michaël (1^e kl.); ged. 16^e zondag na Pinksteren

Oktober

Rozenkransmaand

vr.	4	18.00 19.00	Lof H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Franciscus van Assisi
za.	5	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand ter ere v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. HH. Placidus en gez., mart. <i>Bedevaart naar Banneux</i>
zo.	6	10.30	Hoogmis	17^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen
vr.	11	19.00	H. Mis	Feest van het Moederschap van de H. Maagd Maria (2 ^e kl.)
za.	12	11.00	H. Mis	H. Walfridus, biss. en bel. (3 ^e kl.)

zo. 13	10.30	Hoogmis	18^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr. 18	19.00	H. Mis	H. Lucas, Evangelist (2 ^e kl.)
za. 19	11.00	H. Mis	H. Petrus van Alcantara, bel. (3 ^e kl.)
zo. 20	10.30	Hoogmis	19^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); ged. Uitbreiding van het Geloof; Missiezondag; tweede collecte voor de renovatie van onze lagere school van het Kind Jezus in La Reja, Argentinië
vr. 25	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Chrysanthus en Daria, mart.
za. 26	-----	geen H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Evaristus, paus en mart.
zo. 27	10.30	Hoogmis	Feest van Christus Koning (1^e kl.) (20^e zondag na Pinksteren); na de Mis: Lof met toewijding van de wereld aan het H. Hart van Jezus

November

vr. 1	18.00	Lof	<i>(Eerste vrijdag)</i>
	19.00	Hoogmis	Allerheiligen (1^e kl.), verplichte feestdag
za. 2	9.00	Requiem (2)	Allerzielen (1^e kl.)
	aansl.	Requiem (3)	
	10.30	gezongen Requiem (1)	
zo. 3	10.30	Hoogmis	21^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen

Activiteiten in Utrecht

Catechismusonderricht kinderen: zaterdags 9.30-10.30 uur

Bespreking missaal: voortzetting nog nader aan te kondigen

Geloofsleer voor catechumenen: zondags 13.00 uur *(na de koffie)*

Open Monumentendag: zaterdag 14 sept.

Expositie Lijkwade: t/m zondag 15 sept.

Derde Orde: bedevaart in Utrecht zaterdag 21 sept.

A

Ω

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 66

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 70

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 72

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71

6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295

D-45356 Essen

Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 314

Vrijdag 18 oktober 2019

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

2 Voorwoord

ZE HEBBEN HEM ONTTROOND

- 3 Hoofdstuk 26: Onderzoek en dialoog, dood van de missiegeest**
- 9 Hoofdstuk 27: Vaticanum II: In het licht van de traditie**

DE LITANIE VAN ONZE-LIEVE-VROUW

- 13 Goedertieren Maagd, bid voor ons.**

MILITIA IMMACULATAE

- 19 M.I. Nieuwsbrief**

TERUGBLIKKEN

- 29 Sacramentsprocessie**
- 38 In memoriam Mevrouw Verlinden**

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 40 Uitleg van de intentie – Haar Naam, zijn cappuccino: Maria, Marco d’Aviano en Europa’s redding**
- 50 Hoe de H. Franciscus een slechte wolf veranderde in een goede wolf**
- 53 Puntje**
- 57 Bijbelse Geschiedenis**
- 60 Schatkisten**

VAN DE PRIORIJ

- 61 Jaarprogramma 2019**
- 62 Sportdag van de Traditie**
- 63 Bedevaart naar Banneux**
- 63 Livestream Kapel Leiden**
- 64 Requiemconcert Oeral Kozakkenkoor Sint-Willibrordkerk**
- 65 Onze Overledenen**
- 65 Collecten in de maanden juni en juli 2019**
- 66 Kalender Gerwen**
- 70 Kalender Leiden**
- 72 Kalender Utrecht**
- 74 Onze adressen in Nederland**
- 75 District Benelux**
- 75 Colofon**